

Advent

ČASOPIS CIRKVI ADVENTISTOV
SIEDMÉHO DŇA

8/2017

Kristus, naša spravodlivosť

Prednášky
modlitebného týždňa

Kristus – naša spravodlivosť

Tento rok slávime päťsté výročie protestantskej reformácie. Áno, je to už päťsto rokov odvtedy, čo mnohí po prvýkrát počuli zvesť o spasení nijak inak ako skrze Ježiša Krista. Toto posolstvo sa nešírilo len vďaka veľkým reformátorom, ale najmä na základe Biblie, ktorá začala byť dostupná v rôznych jazykoch. Ľudia ju tak mohli konečne začať čítať aj sami, vo svojich domovoch.

Prednášky modlitebného týždňa majú názov „Kristus – naša spravodlivosť“, pretože „v nikom inom niet spásy, lebo nejestvuje pod nebom žiadne iné meno dané ľuďom, v ktorom by sme mali byť spasení“. (Sk 4,12)

Ellen Whiteová vyjadrila túto myšlienku veľmi pôsobivo vo svojom príhovore na zasadaní Generálnej konferencie v roku 1883 slovami: „Ľudia budú schopní obstať v boji len pod podmienkou, že budú pevne zakotvení a zakorenení v Kristovi... Hlad duše nasýti len zvesť o ukrižovanom Ježišovi, ktorý sa stal našou spravodlivosťou. Keď uspokojíme záujem ľudí o túto kľúčovú pravdu, v ich srdci vzklíči viera, nádej a odvaha.“

Chcem vás vyzvať, aby ste počas tohto týždňa nielen uvažovali o myšlienkach jednotlivých prednášok, ale aby ste takisto venovali čas štúdiu Božieho slova a modlitbám. Sústreďme sa na Krista, ktorý je našou spravodlivosťou, a ak máte vo svojom spoločenstve deti, venujte čas aj im a prečítajte si s nimi príbehy určené práve pre ne.

Mojím práním je, aby nám ako celosvetovej cirkevnej rodine Boh požehnal pri spoločnom čítaní a modlitbách.

TED WILSON, PREDSEDA GENERÁLNEJ KONFERENCIE CÍRKVI ADVENTISTOV SIEDMEHO DŇA

O autorovi

Johann Heinz sa narodil vo Viedni v Rakúsku. Študoval na teologickom seminári v Collonges-sous-Salève vo Francúzsku. Po graduácii v roku 1953 začal pracovať ako kazateľ vo Viedni, pričom už po štyroch rokoch bol povolaný učiť na Teologickom seminári v Bogenhofene, kde pôsobil ako učiteľ 21 rokov. Sedem rokov tu zastával pozíciu riaditeľa. Po ukončení štúdia na Andrewsovej univerzite sa stal v rokoch 1982 – 1995 dekanom semináru Marienhöhe v Darmstadte v Nemecku. Napísal niekoľko kníh a množstvo štúdií, ktoré sa zaoberajú teologickými témami a cirkevnou históriou. Vo svojej dizertačnej práci rozpracoval učenie Biblie o ospravedlnení z viery. Hans so svojou manželkou Louissetou žijú aktívnym životom aj po odchode do dôchodku.

PRVÁ SOBOTA

BOŽIE SLOVO AKO ZÁKLAD NAŠEJ VIERY

Nezvyčajný pohreb

Na prvý pohľad sa malá skupina ľudí podobala bežnému pohrebnému sprievodu, keďže ju tvorili kňazi, zvedaví diváci a pracovníci pohrebnej služby. Chýbalo tam však to najdôležitejšie – rakva s telom zosnulého človeka.

Keď sprievod došiel na cintorín pri Kostole svätej Márie v anglickom meste Lutterworth, vo vzduchu bolo cítiť napätie a závan pomsty. Pred 43 rokmi tu pochovali najväčšieho heretika – Jána Viklefa, no až teraz nastal deň tohto zvláštneho zúčtovania.

Len čo muži dorazili k hrobu, nedočkavo zaryli krompáčmi do hliny a lopatami začali odhadzovať hlinu. Kopali stále hlbšie, kým nezačuli zvuk, ktorý signalizoval, že nástroje narazili do dreva. Vykopali rakvu, vydrapili Viklefove kosti z miesta ich odpočinku a hodili ich na horiacu hranicu.

Ako odôvodniť túto podivuhodnú procesiu? Odpoveď hľadáme v pápežovom pláne, ktorý nebol schopný Viklefa odsúdiť počas jeho života, a tak sa rozhodol skončiť s ním až po jeho smrti. Keď sa Viklefove kosti premenili na hranicu na popol, prelali vzali popol a vysypali ho do blízkej rieky Swift. Dúfali, že po ňom nezostane nijaká stopa a vymažú ho tak navždy z dejín.

Prečo ho tak nenávideli? Jednoducho pre to, lebo odvážny Ján Viklef sa postavil proti pápežovi a nebal sa kritizovať ani prax žobravých mníšskych rádov. Najhoršie však bolo to, že preložil Bibliu z latinčiny do angličtiny, čím umožnil ľuďom čítať

Božie slovo v ich jazyku. Kňazi, biskupi i samotný pápež si uvedomovali, že svetlo Božieho slova rozptýli temnotu, v ktorej držali ľud, a naruší ich skorumpovaný mocenský systém.

Teológ a historik George Townsend o sto rokov neskôr napísal: „Spálenie kostí tohto muža nezastavilo jeho vplyv...“ Podobne zmýšľal aj John Fox, keď sa takto vyjadril: „Hoci jeho kosti vykopali, spálili a popol z nich rozprášili, nepodarilo sa im zničiť Božie slovo a jeho pravdy ani ovocie a vplyv jeho života, ktorý nepretržite pôsobí až do dnešných dní.“¹

Hoci Ján Viklef unikol pred smrťou upálením a jeho kosti boli spálené až neskôr, mnohí, ktorí žili po ňom, boli upálení na hranici, popravení statím alebo utopením. Všetci tí ľudia položili svoj život, pretože chceli zostať verní Bohu a jeho slovu.

Biblia medzi ľuďmi

V tom čase silnela snaha rozšíriť medzi ľudí Bibliu. Bolo to práve dvesto rokov po Viklefovom narodení – v roku 1522, keď Martin Luther, najznámejší reformátor, vydal svoj preklad Novej zmluvy v nemčine. A už o pár rokov neskôr, v roku 1534, bola v tom istom jazyku vydaná celá Biblia. Obyčajní ľudia ju prijali s nadšením, ale vládnucim elitám sa to nepáčilo: „Cirkevné úrady márne vyzývali svoju štátnu vrchnosť, aby proti kacírom rázne zakročila. Márne sa pokúšali prívržencov reformácie väzniť, mučiť, upaľovať na hranici a popravovať

¹ George Townsend. *The Acts and Monuments of John Foxe: With a Life of the Martyrologist, and Vindication of the Work*, zv. 3, str. 96.

mečom. Tisíce veriacich spečatili svoju vieru krvou, no napriek tomu sa Božia pravda šírila ďalej. Prenasledovanie ju pomohlo ešte viac rozšíriť a fanatizmus, ktorým ju chcel nepriateľ znevážiť, spôsobil, že jasnejšie vynikol rozdiel medzi pôsobením satana a Božím dielom.²

Martin Luther sprístupnil Božie slovo obyčajným ľuďom v Nemecku a William Tyndale pokračoval v šlapajach Jána Viklefa a vydal nový preklad Biblie v angličtine. Samotný Viklef preložil Bibliu z latinského textu, pričom Tyndale ďalej pracoval s pôvodnými jazykmi – s gréčtinou a hebrejčinou. Keďže jeho práca nebola prijatá s pochopením, utiekol do Nemecka, kde v roku 1525 vydal svoje prvé vydanie Novej zmluvy preložené z gréčtiny.

Krátko nato bol jeho preklad prepašovaný do Anglicka, kde ho ľudia vďačne prijali. Vládnucim vrstvám sa to, samozrejme, opäť nepáčilo. Keď Tyndale v roku 1535 prekladal Starú zmluvu, bol zradený. Po päťsto dňoch utrpenia vo väzení bol spútaný reťazami a popravený na hranici. Našťastie, jeho blízki priatelia zavŕšili jeho dielo, vďaka čomu bola niekoľko rokov po jeho smrti dokončená a vydaná celá Biblia.

Oddanosť a nadšenie reformátorov

Prečo títo ľudia podstúpili toľké trápenie a utrpenie, aby ľuďom sprístupnili Božie slovo? Jednoducho túžili, aby všetci poznali Božiu pravdu. Lebo až keď ľudia začali poznávať pravdy Biblie, zistili rozdiely medzi tým, čo hovorí Božie slovo a čo učia náboženský vodcovia. Pravda ich vyslobodila zo zovretia strachu, ktorý ich držal v okovách organizovanej cirkvi.³

Ellen Whiteová napísala: „Biblia nebola daná len kazateľom a vzdelaným ľuďom. Každý muž, žena aj dieťa by mali čítať Bibliu sami pre seba. V čítaní Biblie nebuďte od nikoho závislí. Biblia je Božie slovo pre vás osobne. Rovnako pre chudobného

i bohatého, vzdelaného i nevzdelaného. Kristus umožňuje každému, aby porozumel Božiemu slovu. Nikto nemusí tápať.“⁴

Cirkev adventistov siedmeho dňa na základe princípu čítať priamo text Písma a dovoliť Biblii, aby sa vykladala sama, postupne rozpoznala a vytýčila väčšinu základných právd – o sobote, stave mŕtvych, svätyni, vyšetrujúcom súde atď.

O tom, ako priekopníci cirkvi adventistov študovali Bibliu, Ellen Whiteová napísala: „Hiram Edson a ďalší, ktorí boli rovnako otvorení, čestní a oddaní pravde, patrili do skupiny tých, ktorí po stanovenom dátume v roku 1844 hľadali pravdu ako skrytý poklad. Stretla som sa s nimi, vážne sme študovali Písmo a modlili sa. Často sme zostali spolu dlho do noci. Prosili sme Boha o svetlo pri skúmaní Biblie. Títo bratia sa stretávali stále znovu, aby spolu študovali Písmo, pochopili jeho význam a boli pripravení na to, aby ich Boh mohol mocne použiť.“⁵

Biblia sa vysvetľuje sama

V súčasnosti niektorí ľudia znevažujú myšlienku „priameho čítania“ textu. Domnievajú sa, že k Biblii musia pristupovať s kritickým postojom, aby dokázali určiť, ktoré časti Božieho slova majú význam aj v 21. storočí. Namiesto toho, aby navzájom porovnávali jednotlivé texty Biblie, však predkladajú ľudskú múdrosť, ktorá má rozhodnúť o tom, čo je a nie je v texte dôležité. A práve z toho vyplýva aj jeden z najväčších zápasov, ktorý ako cirkev vedíme – zápas o autoritu Biblie.

Nezabudnime, že Písmo bude našou ochranou len v tom prípade, ak dovolíme, aby sa Biblia vysvetľovala sama – verš za veršom, riadok za riadkom a pravidlo za pravidlom.

„Boh od svojich nasledovníkov vyžaduje viac, než si mnohí uvedomujú. Aby naša nádej na nebo nestála na falošnom základe, musíme prijať Bibliu tak, ako ju čítame. Musíme veriť tomu, čo Pán nechal zaznamenať vo svojom slove.“⁶

² Ellen Whiteová, *Velký spor vekov*, str. 143 (GC 196).

³ William Tyndale (<http://greatsite.com/timeline-english-bible-history/william-tyndale.html>).

⁴ Ellen Whiteová, *Manuscript 12*; 7. 2. 1901.

⁵ Ellen Whiteová, *Selected Messages*. Sv. 1, str. 206.

⁶ Ellen Whiteová, *Testimonies for the Church*. Sv. 5, str. 171.

Metódy štúdia Biblie

Cirkev adventistov s. d. sa na zasadaní výkonného výboru Generálnej konferencie v brazílskom Riu de Janiero zaoberala tým, ako študovať Bibliu. V oficiálnom stanovisku z tohto zasadania sú predstavené dva základné prístupy k Písmu.

„Historicko-kritická metóda obmedzuje potrebu viery v Boha a poslušnosť jeho prikázaniam. Okrem toho, že táto metóda znevažuje Božie pôsobenie, ktoré je v Biblii predstavené, vedie aj k nepochopeniu či zneucteniu apokalyptických prorociev a eschatologických častí Biblie. Preto nabádame adventistických čitateľov Biblie, aby sa nespoliehali na predpoklady a výsledky dedukcií spojených s historicko-kritickou metódou.

V porovnaní so spomínanou metódou veríme, že je dobré stanoviť si princípy štúdia Biblie, ktoré sú v súlade s učením samotného Písma, podporujú jeho jednotu a sú založené na predpoklade, že Biblia je Božie slovo. Takýto prístup nás odmení uspokojujúcimi a bohatými skúsenosťami s Bohom.⁷ Boh je Pravda, ktorá mení život ľudí. Hoci sa svet topí v relativizme, existujú absolútne pravdy, ktoré môžeme nájsť v Božom slove.

Nájdime si čas na Božie slovo

Žijeme v laodicejskej záverečnej etape dejín. Vníname, že kresťanstvo je často povrchné a satan robí všetko pre to, aby nás odviezol od Biblie a jej právd. Využíva na to azda všetky prostriedky – cez rekreáciu, médiá, zábavu, prácu, hudbu, nesúlad, vzájomné spory, falošné učenia, rodinné spory až po ekonomické problémy – všetko, čo nás oberá o čas a bráni nám v čítaní Božieho slova.

Chcem vás vyzvať, aby ste každý deň čítali Písmo. Božie slovo je životne dôležité, umožňuje nám osobne sa stretnúť s Ježišom. Učí nás, že spasenie môžeme prijať len pod podmienkou, že sa naňho úplne spoľahneme. Približuje nám jeho život a smrť, vzkriesenie a službu v nebeskej svätyni. A nielen to – pripomína nám, že sobota je

zvláštnou pečatou Ježiša Krista a zmluvou uzavretou s jeho ľudom, ktorý zachováva jeho prikázania. Potvrďuje našu vieru a nádej, že Kristus, náš Vykupiteľ, čoskoro príde. Pomáha nám uvedomiť si, že slúžime Bohu, ktorý nikdy nesklame a ktorého cirkev zvíťazí napriek satanovým útokom.

Nastáva čas, keď musíme stopercentne veriť a dôverovať Božiemu slovu. Vieme, že prichádza čas, keď nebudeme môcť dôverovať svojim zmyslom. Udejú sa takmer neodolateľné klamy⁸ a také lákavé zvodby, že by „zviadli – ak je to možné – aj vyvolených“ (Mat 24,24).

Nastal čas

Prichádza búrka. Stavajme na základe Božieho slova. Ježiš nás vyzýva, aby sme sa pripravili: „A tak každý, kto počúva tieto moje slová a plní ich, bude sa podobáť múdremu mužovi, ktorý si postavil dom na skale. Spustil sa lejak, prihnali sa vody, strhol sa víchor a oborili sa na ten dom, ale nezrútil sa, lebo mal základy na skale“ (Mat 7,24.25). Naša viera a vierouka musia stáť na nadčasovosti Božieho slova. Biblia, ktorá sa verne zachovala vďaka krvi mučeníkov, prekračuje čas a kultúry, je to živé Božie slovo, v ktorom – prostredníctvom Ducha Svätého – môžeme nájsť odpovede, ktoré dnes tak naliehavo potrebujeme.

TED N. C. WILSON,

*PREDSEDA GENERÁLNEJ KONFERENCIE
CIRKVI ADVENTISTOV SIEDMEHO DŇA*

Diskusné otázky

1. Ako vás oslovil úvodný príbeh o spálení Viklefových kostí? Aký má historický význam?
2. Ako môžeme zlepšiť svoju prax čítania a štúdia Biblie, aby sme z nej mali väčší úžitok?
3. Ako sa môžeme pripraviť na „prichádzajúcu búrku“?

⁷ Methods of Bible Study (www.adventist.org/en/information/official-statements/documents/article/go/-/methods-of-bible-study).

⁸ Ellen Whiteová, *Veľký spor vekov*, str. 449 (GC 624).

NEDEĽA

EVANJELIUM

Filip Melanchton, významný učenec a kolega Martina Luthera, mal rád pokojné diskusie a rešpektoval názory iných. Keď sa ho raz priatelia spýtali, prečo je taký oddaný Lutherovi, ktorý bol niekedy tvrdohlavý, panovačný a hrubý, jednoducho a výstižne odpovedal: „Vďaka nemu som poznal evanjelium.“

Kvôli Martinovi Lutherovi a pre reformáciu sa „evanjelium“ opäť stalo jadrom kresťanskej viery. Apoštol Pavol napísal, že „ono je Božou mocou na spásu pre každého veriaceho“ (Rim 1,16). Táto Pavlova definícia obsahuje päť veľmi dôležitých slov a termínov.

Evanjelium

Toto slovo znamená dobrú správu, radostné posolstvo alebo posolstvo o víťazstve. Je to „Božie evanjelium“ (Rim 1,1), pretože jeho autorom je Boh. Zároveň je to aj „Kristovo evanjelium“ (Rim 15,9), lebo predstavuje posolstvo o Ježišovi Kristovi, jeho zmierujúcej smrti a príhovornej službe pred Bohom za jeho ľud, ktorý stále žije a zápasí vo svete. Prináša však aj nádej na Ježišov druhý príchod. Po ukončení „spásneho diela v nespasenom svete“ sa Kristus vráti, aby „zmenil celý svet“. Evanjelium ponúka riešenie základného problému ľudstva. „Jediným liekom na hriech a biedu v tomto svete je evanjelium.“⁹

Božia moc

Evanjelium je Božie slovo, preto má v sebe stvoriteľskú moc. No ľudské slová nemajú v sebe takúto moc. Často sú zlé a hlasné. Keď však Pán Boh vysloví evanjelium, stane sa to, čo vyslovil: Každý, kto uverí, prijíma evanjelium.

Spasenie

Spasenie nie je výsledkom filozofických úvah ani múdrosti získanej z kníh. Záchrana ľudstva z jeho biedy, hriechu a pomínutelnosti života nie je výsledkom ľudských snáh, ale Božím činom. Luther hovoril o „obdivuhodnom Božom právnom čine“¹⁰, o úžasnej zámene alebo náhrade. Na križi si „Boh... v Kristovi“ (2 Kor 5,19) vymenil miesto so svetom. Vzal na seba rozsudok, ktorý bol určený hriešnikovi: „Sudca bol odsúdený namiesto nás.“¹¹ Vzal na seba náš trest, aby nám dal svoju spravodlivosť (2 Kor 5,21); stal sa slabým, aby nám dal svoju silu (2 Kor 12,9); kvôli nám sa stal chudobným, aby sme jeho chudobou zbohatli (2 Kor 8,9). Vymenil našu biedu za slávu a naše utrpenie za radosť. Aj keď bol „všetkým“, „zriekol sa tejto hodnosti“ (Fil 2,7), aby sme my dostali „všetko“, aj keď sme „nemali nič“ (2 Kor 6,10).¹²

Pre všetkých

Zázrak evanjelia nie je určený len pre určitý národ, pohlavie alebo sociálny status; je ponúkaný všetkým ľuďom.

⁹ Ellen Whiteová, *The Ministry of Healing*. Str. 141.

¹⁰ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition*. Sv. 7, str. 25.

¹¹ Karl Barth, *Church Dogmatics*. Sv. IV.1, str. 211.

¹² Horst Pöhlmann, *Abriss der Dogmatik*. Str. 185.

Apoštol Pavol, ktorý sa mohol pochváliť svojím židovským pôvodom a farizejskou samospravodlivosťou (Fil 3,4-6), sa pre svoju skúsenosť pri Damasku stal priateľom pohanských národov, z ktorých pochádzali mnohí jeho kresťanskí spoluveriaci. Títo ľudia sa stali jeho „radosťou a vencom“ (Fil 4,1). Ježišovo utrpenie a smrť za všetkých ľudí pomohli Pavlovi zbaviť sa všetkých národnostných, sociálnych a rodových bariér (Gal 3,26-29). Evanjelium tak búra všetky hranice a vytvára nadnárodné spoločenstvo, veď práve v Kristovi sa ľudia rôzneho pôvodu, vzdelania i skúseností stávajú súčasťou „familia Dei“ – Božej rodiny. „Kristus búra prieťahy národnostných predsudkov a učí milovať všetkých ľudí.“¹³ Ľudia sú predovšetkým Božie deti. Kristus nás nezjednotil len na horizontálnej rovine, ale predovšetkým na vertikálnej, pričom svojou spásnou smrťou znovu spojil ľudstvo s Bohom. Ako?

Skrze vieru v Krista

Pre Pavla nie je „viera“ nejaká predstava, domnienka či súhlas s nejakým konkrétnym výrokom. V starozmluvnej dobe „veriť“ znamenalo „niečo pevne uchopiť, držať, byť verný“.¹⁴ V novozmluvnej dobe „veriť“ znamenalo „dôverovať a byť verný“. Spasenie, teda odpustenie hriechov, prijatie Bohom, obnova nášho života a konečné vykúpenie, prijímame tak, že dôverujeme Kristovmu zaslúbeniu, že sme spasení, pevne sa na to spoliehame a zostávame verní až do konca. Ľudí nespasí ich náboženské úsilie (skutky), ale ich dôvera v Boha, ktorá ich vyhlasuje za spravodlivých v Kristovi (Rim 4,5). Ospravedlnenie hriešnika, teda vyhlásenie, že je pred Bohom spravodlivý, je akt viery, bez skutkov zákona (Gal 2,16).

Cirkev verila, že toto evanjelium uchová a bude jeho verným vykladačom, no v priebehu dejín na tento základ posolstva zabudla. V kresťanskej cirkvi prevládli „dobré a spravodlivé skutky“.¹⁵

Apoštolské kázanie o milosti prijímanej vierou bolo postupne nahradené rafinovaným náboženstvom skutkov. Očistenie hriešnikov od hriechov milosťou nahradil vplyv legalizmu židovských synagóg, gréckeho učenia o cnostiach a rímskeho právneho myslenia. Spasenie vierou nahradila „vlastná snaha“¹⁶, pri ktorej človek nikdy nevedel, či urobil dosť, aby dosiahol záchranu. No iba niekedy sa ozývali hlasy proti tomuto učeniu – boli však buď nevýrazné, alebo ich nikto neakceptoval.

Potom prišlo 16. storočie – obdobie reformácie, keď znovu zažiarili Pavlove slová: „Spravodlivý z viery bude žiť“ (Rim 1,17). Kresťanská cirkev si tak znovu uvedomila, že „jediná sláva kresťanov spočíva iba v Ježišovi Kristovi“.¹⁷

Diskusné otázky

1. Ako zmenilo evanjelium tvoj život? Čo si vďaka nemu získal?
2. Ako ukázať modernému človeku s vedeckým zmýšľaním, že aj on potrebuje evanjelium?
3. Aký uzdravujúci vplyv má posolstvo o ospravedlnení vierou na naše vnútro?
4. Čo dokáže v evanjeliu zaujať mladých i starších ľudí, aby si uvedomili dôležitosť kresťanskej viery?

Martin Luther

Filip Melanchton

¹³ Ellen Whiteová, *Túžba vekov*, str. 575 (DA 823).

¹⁴ Rolf Luther, *Neutestamentliches Wörterbuch*. Str. 95.

¹⁵ Barth, str. 523.

¹⁶ Tertullian *De poenitentia* 6.

¹⁷ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition*, zv. 13, str. 570.

PONDELOK

ZÁKLAD NÁŠHO SPASENIA

Pravda o ospravedlnení jedine vierou je „svätýňou reformácie“.¹⁸ Keď Martin Luther pochopil nádherné zaslúbenie o ospravedlnení hriešnika vierou v Ukrižovaného, bolo to akoby reformátor vstúpil do raja.

Zápas duše

Celé roky sa Martin Luther – mních, kňaz a profesor teológie – usiloval pochopiť vetu apoštola Pavla: „Lebo v ňom sa zjavuje Božia spravodlivosť z viery k viere...“ (Rim 1,17). Rozmýšľal o nej dňom i nocou... Raz napísal, že nenávidel výraz „Božia spravodlivosť“, pretože ho chápal z filozofického pohľadu cirkevných otcov a scholastiky. On Božiu spravodlivosť vnímal ako spravodlivosť, ktorú Boh vyžaduje, ale hriešnik ju nedokáže naplniť, preto nie je schopný uniknúť pred Božím súdom.

„V tejto veži mi Duch Svätý odhalil Písmo“

V roku 1545, rok pred smrťou, Martin Luther spomína na rozhodujúci okamih vo svojom osobnom živote aj v živote viery. Bol to zlom, keď pochopil, že „Božia spravodlivosť“ nie je požiadavka, ale dar – je to prijímaná spravodlivosť, ktorú Boh dáva každému, kto uverí v Krista. Tento fakt si uvedomil vo veži kláštora vo Wittenbergu a v súvislosti s tým vyriekol: „V tejto veži mi Duch Svätý odhalil Písmo.“¹⁹

Biblická spravodlivosť

„Zachráň ma svojou spravodlivosťou!“ (Žalm 31,1) Božia spravodlivosť bola už v starozmluvnej dobe

spravodlivosťou, ktorá zachraňuje hriešnika. Keď Abrahám dostal zaslúbenie o budúcom potomstve (1 Moj 15,5), nebol nijakým „supermanom“, ale rovnakým hriešnikom, ako sme my. Božiemu zaslúbeniu uveril a Boh mu to počítal za spravodlivosť (1 Moj 15,6). To znamená, že Boh Abraháma pre jeho dôverujúcu vieru považoval za spravodlivého.

Za bezbožného človeka Biblia nepovažuje ateistu v modernom zmysle, ale všeobecne „hriešnika“ (Žalm 1,1; Prísľ 11,31). Z toho vyplýva, že spravodlivý človek teda nie je „bezhriešny človek“, ale „ten, ktorý verí“ (Hab 2,4). To dalo apoštolovi Pavlovi istotu, že ľudia, ktorí žili v starozmluvnej dobe, neboli ospravedlnení na základe skutkov, ale viery (Rim 4,6-8). Preto ten, kto „ospravedľuje“, kto „vyhlasuje za spravodlivého“ alebo kto „niekoho považuje za spravodlivého“, je samotný Boh: „Hospodin – naša spravodlivosť“ (Jer 23,6).

Spravodlivosť je teda náboženský, nie morálny ani politický termín. Ľudia, ktorí dodržia štátne alebo spoločenské zákony, ktorí sa riadia ustanoveniami zákona, nie sú v tomto svete žiadnou výnimkou. No človek, ktorý tvrdí, že je spravodlivý z Božieho pohľadu, sa dopúšťa veľkého omylu. Aj žalmista v starozmluvnej dobe si uvedomoval, že pred Bohom „nikto zo živých nie je spravodlivý“ (Ž 143,2).

Ak sa chce človek stať spravodlivým pred Bohom, potrebuje Božiu spravodlivosť. Preto žalmista napísal: „Zachráň ma svojou spravodlivosťou!“ (Ž 31,1; 71,2) Táto spravodlivosť je predovšetkým

¹⁸ Wilhelm Dantine, *Die Gerechtmachung des Gottlosen*. Str. 248.

¹⁹ Martin Luther, *Tischreden*, 3, 3232c.

výkupná spravodlivosť, spasenie, nie trestnoprávna spravodlivosť.

Vo svetle Novej zmluvy to znamená, že Boh, ktorý pozná vinu a súdi bezbožný svet (Ján 1,29), zaplatil za túto vinu na súde smrťou svojho spravodlivého a bezhriешného Syna na kríži. Vďaka tejto obeti môže Boh odpustiť hriешným ľuďom, prijať ich, zmeniť spôsob ich myslenia, dať im nový život a poskytnúť im nádej na nový a spravodlivý svet (2 Pet 3,13). Iba ľudia, ktorí tento jeho dar odmietnu, budú za svoje hriechy odsúdení (Žid 10,29.30).

Ľudia, ktorí nepoznali

Starozmluvní proroci prinášali zvesť, že ľudstvo potrebuje spasenie, ktoré sa nedá získať ľudským úsilím a dobrými skutkami (Iz 64,5). Toto spasenie človeka vyžaduje Božiu spravodlivosť, jeho odpustenie a milostivé prijatie. Už toľkokrát spomínaná pravda sa v priebehu stáročí postupne z kresťanstva vytrácala. Ústna tradícia, ktorá vysvetľovala biblické texty, bola považovaná za rovnocennú zjavenému Božiemu slovu. A tak sa základom viery stala kombinácia Písma a ústnej tradície. Tóra bola doplnená mnohými nariadeniami o tom, ako ju prakticky dodržiavať v každodennom živote. Niektoré z týchto nariadení dokonca nahradili zákon (Mat 15,1-6) alebo ho zmenili (Rim 9,31.32). Naučenia, ktoré mali byť „radami do života“, sa zmenili na „spôsob, ako dosiahnuť spasenie“. Táto zámena viedla v Ježišovej dobe k náboženskému formalizmu (Mat 23,23), niekedy dokonca k náboženskej arogancii (Luk 18,9-14). Poznanie a vnímanie Božej milosti sa nevytratilo úplne, o čom svedčia starozmluvné apokryfné knihy.²⁰ Stále väčší dôraz sa však kládol na hodnotu dobrých skutkov človeka, ktoré sa považovali za prostriedok na zmierenie hriechov²¹ a získanie zásluh u Boha.²²

Celý život sa tak zmenil na „otrocké bremeno“. Farizeji sa snažili ukazovať navonok svoju zbožnosť

a budovať si vlastnú slávu. Verili, že ich spravodlivosť im poslúži ako „vstupenka do neba“.²³

Stratení ľudia a milujúci Boh

Na takéto učenie o spasení Ježiš reagoval rozhodným NIE! Kristus predstavil úplne iný obraz Boha a prirodzenosť ľudstva poznal a opísal oveľa hlbšie než ktorýkoľvek z jeho súčasníkov. Človek nie je schopný vykonať dobrý skutok pred Bohom, často hreší už len v myšlienkach (Mat 5,19-48). Ako ľudia potrebujeme prežiť radikálne obrátenie, potrebujeme veriť evanjeliu (Mar 1,15). Keď sa niekto stane Ježišovým učeníkom, musí byť úplne závislý od Boha, pretože my všetci máme pred Bohom „prázdne ruky“ (Mat 5,3). To, čo robíme, keď nasledujeme Ježiša, nie je našou zásluhou, ale prirodzeným ovocím jeho trvalej prítomnosti (Luk 17,10).

Boh, náš milostivý Otec, miluje svoje stratené deti. Vždy odpustí tým, ktorí sa kajú. Rád ich opäť prijme (Luk 15,20-24). My, jeho učeníci, sme povolaní pracovať. Odmena, ktorú dostaneme za svoje úsilie, prevyšuje to, čo si zaslúžime (Mat 20,15). Táto odmena, ktorú dáva Boh, nie je niečo, čo nám dlží, ale len ďalší dar jeho dobroty.

V prípade Martina Luthera nešlo len o teoretické poznatky. On tieto pravdy aj prakticky prežíval. Po mnohých zápasoch so sebou samým, s dobovou teológiou a s jej obhajcami spoznal, že základná skúsenosť kresťana hovorí: „Spravodlivosť znamená poznať Krista.“²⁴

Diskusné otázky

1. V čom spočíva základný rozdiel medzi moderným chápaním „spravodlivosti“ a tým, čo Biblia nazýva „Božou spravodlivosťou“?
2. Ako sa môže stať Božia spravodlivosť dôležitejšia než spravodlivosť sveta?
3. Čím sa líšilo Ježišovo chápanie Boha a ľudstva od chápania jeho súčasníkov? Ako sa líši od chápania dnešných ľudí?

²⁰ Báruck 2,19.27.

²¹ Tobiaš 12,9.

²² H. L. Strack, P. Billerbeck, *Kommentar zum Neuen Testament aus Talmud und Midrasch*. Sv. IV/1, str. 491.

²³ Ellen Whiteová, DA 204, 612, 409, 309.

²⁴ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition*. Sv. 31/II, str. 439.

UTOROK

KREŠŤANSKÝ ŽIVOT

Ako vyzerá ospravedlnenie z viery

„Preto ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením.“ (2 Kor 5,17)

Po tom, čo Martin Luther 18. apríla 1521 vo svojom príhovore pred vládcami, kniežatami a teológmi vydal odvážne svedectvo o tom, že odmieta odvolať svoj postoj, španielsky panovník zvolal: „Hodte ho do ohňa!“ Luther rozopál ruky a hlasno zvolal: „Ja som už v ohni bol. Už som si ním prešiel!“

Táto dramatická udalosť v dejinách reformácie živo ilustruje, čo znamená ospravedlnenie z viery. Luther stál odvážne a neochvejne pred súdom – a nebol odsúdený. Vďaka spásnemu dielu Ježiša Krista môžeme aj my obstať pred Božím súdom a byť oslobodení. Viera nám umožňuje zúčastniť sa na súde a „prejsť zo smrti do života“ (Ján 5,24).

Medzi ľudskými súdmi a Božím súdom je obrovský rozdiel. Ľudské súdy dokážu len vyniesť nad človekom oslobodzujúci rozsudok, ale Boží súd dokáže človeka obnoviť. Božie oslobodzujúce výroky sú zároveň tvorivým súdom, ktorý prirodzeného človeka mení na človeka duchovného. Boh už teraz mení tých, ktorí mu dôverujú. Ospravedlnený človek tak môže žiť spravodlivým životom. Luther v tejto súvislosti hovoril o „úplnom ospravedlnení“.²⁵

Dnes používame výrazy „ospravedlnenie“ (odpustenie hriechov) a „posvätenie“ (víťazstvo nad hriechom). Ellen Whiteová definuje kresťanský

život ako život „viery, víťazstva a radosti v Bohu“.²⁶ Začiatok nového života je zázrak.²⁷

Vierou prijímame Ježiša a podriaďujeme sa nebeskej vláde. Kristus a Duch Svätý nás inšpirujú k aktívnemu a dynamickému duchovnému životu, pričom naše prežívanie kresťanstva je svedectvom o spasení, ktoré sme prijali. Žijeme na Božiu slávu. Konáme dobro pre iných, pretože viera – ako povedal Martin Luther – je „Božím dielom v nás, ktoré nás mení a pôsobí to, aby sme sa znovu narodili z Boha“ (Ján 1,13). „Viera pochová starého Adama v nás a mení naše srdce i myslenie, dáva nám odvahu a silu, umožňuje Duchu Svätému, aby k nám prišiel. Viera, ktorá nemôže inak, než trvalo konať dobro, je plná života, pracovitá, aktívna a mocná. Takáto viera sa nepýta, či je nutné robiť dobré skutky, ale robí ich a stále ich bude robiť.“²⁸

Nový život na Božiu slávu

„... aby sme aj my chodili v novote života.“ (Rim 6,4)

Aj keď nový život vyplýva zo spasenia prijatého vierou, je nevyhnutné, aby bol život kresťana vierohodný. Veď Boh svojím spásnym dielom nesleduje len odpustenie z hriechov, ale aj zmenu človeka.

Z Božieho pohľadu sa stávame spravodlivými vo chvíli, keď uveríme v Ježiša; vo svojom živote sa stávame spravodlivými v procese, ktorý trvá celý náš život. Tento proces sa začína okamihom, keď

²⁵ Paul Althaus, *Die Theologie Martin Luthers*, str. 205.

²⁶ Ellen Whiteová, *Veľký spor vekov*, str. 344 (GC 477).

²⁷ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition*, zv. 39/I, str. 98.

²⁸ Quoted from Heinrich Bornkamm, *Luthers Vorreden zur Bibel*, str. 182.

Kristus preberá vládu nad životom veriaceho človeka. To znamená, ako povedal Luther, „začiatok nového stvorenia“.²⁹ Keď sú veriaci ľudia ospravedlnení, Kristus v nich pôsobí cez Ducha Svätého, čo sa prejaví v každodennom zbožnom živote.

Boh pracuje s hriešnikom ako „milosrdný Samaritán“, ktorý zachránil život olúpenému a zranenému človeku. Samaritán neváhal, keď mal pomôcť Židovi. Podobne ani Boh sa vo svojej láske neodvracia od tých, ktorí od neho odišli (Rim 5,8). Božím cieľom je zachrániť ľudí (Rim 5,10). Tak ako Samaritán urobil všetko, čo mohol, a zaplatil potrebnú sumu za starostlivosť o zraneného, „Boh bol v Kristovi“ a urobil všetko, čo bolo treba, aby nás zmieril so sebou a premenil (2 Kor 5,17.19.21).

Zranený potreboval určitý čas, aby sa vyliečil, a takisto ho potrebujú aj hriešnici. Potrebujú rásť (2 Pet 3,18). Dokonca aj potom, čo im Boh odpustil a začal ich nový život, nachádzajú sa stále v hriechu (Rim 7,17) a sú obklopení hriešnikmi (1 Ján 5,19). Vďaka pôsobeniu Ducha Svätého v živote kresťana už nevládne hriech. Hriech stratil svoju moc (Gal 5,16). Napriek tomu kresťania nie sú ušetrení zápasu s hriechom (Gal 5,13). V tomto boji je nám slúbené víťazstvo (1 Ján 2,1). Posilňuje nás aj vedomie, že Božie odpustenie nie je jednorazová udalosť, ale trvalá ponuka tým, čo sa kajú (Žid 7,25).

Martin Luther poznal toto napätie medzi ospravedlnením v Božom pohľade a bojom proti hriechu vo svete. Rast v posvätení je postupný. Dokončený bude, až keď nastane očakávaný deň súdu... V tomto živote tak nejde o to, aby sme sa stali zbožnými, ale aby sme sa stávali zbožnými; nejde o to, aby sme boli úplne zdraví, ale aby sme sa uzdravovali. Čiže nie, aby sme boli, ale aby sme napredovali k cieľu. Nejde o to, aby sme odpočívali, ale vytrvali v procese zmeny. Ešte sme nedošli do cieľa, sme na ceste. Ešte sme všetko nepovedali ani neurobili. Sme na ceste, sme v pohybe. Ešte nie sme na konci, ale na ceste.³⁰ Božou vôľou je, aby sme boli „každý deň stále viac posvätení“.³¹

Podobné myšlienky môžeme nájsť aj v dielach Ellen Whiteovej. Posvätenie je „celoživotné dielo, celoživotná skúsenosť“. Každý deň budeme bojovať s hriechom, ale „viera nám pomôže zvíťaziť“. Náš boj sa neskončí, kým budeme na tomto svete.³²

Láska sa prejaví v činoch

„Lebo v Kristu Ježišovi ani obriezka, ani neobriezka nemá moc, ale viera činná skrze lásku.“ (Gal 5,6)

Sme presvedčení, že spravodlivosť, ktorú Boh vyhlasuje, i nový život, ktorý dáva, závisí od viery v Ježiša Krista. Podľa apoštola Pavla sa táto viera prejaví láskou, ktorá motivuje konanie človeka.

Aby sme pochopili, čo veriaci prijímajú v dare ospravedlnenia a posvätenia, prirovnáme ospravedlnenie k peňažnej poukážke v hodnote milión korún, ktorú dal otec svojmu synovi. Syn si túto sumu nechcel nechať pre seba, preto ju rozdelil na menšie, aby ju mohol dávať ľuďom. Luther tento princíp opísal slovami: „Keď mám takého Otca, ktorý ma zahrnul neuveriteľným bohatstvom, nemal by som aj ja z vlastného rozhodnutia, rád, z celého srdca, dobrovoľne a s nadšením robiť to, o čom viem, že sa mu páči a považuje to za správne? Preto sa rád odovzdám svojím bližným, ako sa Kristus dáva mne, a vo svojom živote nebudem robiť nič iné, než to, čo považujem za správne, prospešné a užitočné pre mojich blízkych, pretože v Kristovi sa moja viera spája s dobrými skutkami.“³³

Diskusné otázky

1. Aký zvláštny dar nám Boh daroval prostredníctvom ospravedlnenia a posvätenia?
2. Ako súvisí posvätenie s bezhriešnosťou?
3. Čo znamená a ako sa prejavuje posvätenie v každodennom živote kresťana?
4. Posvätenie nevedie k spaseniu, ale je dôležitým svedectvom o spasení človeka. Diskutujte o tejto myšlienke.

²⁹ Luther, str. 83.

³⁰ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition*, zv. 7, str. 337.

³¹ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition*. Sv. 40/II, str. 355.

³² Ellen Whiteová, *Messages to Young People*, str. 114.

STREDA

BOŽIE PRIKÁZANIA

Kresťanský svet bol v predvečer reformácie úplne pohltený horlivou zbožnosťou. Väčšina ľudí vtedajšej doby bola zbožnými veriacimi oddanými cirkvi, no vo svojej zbožnosti bola oklamaná. Priznávajú to dokonca aj katolícki historici: „Modlitby, život i učenie sa veľmi vzdialili Písmu aj apoštolskému ideálu.“³⁴

Náboženský život bol často formálny a stereotypný. V každom väčšom nemeckom meste sa každý deň uskutočnilo niekoľko stoviek omší, ale ani jedna bohoslužba sa nekonala v nemeckom jazyku. Mládež nedostávala nijaké náboženské poučenie a ľudia sa sťahovali do kláštorov, aby získali svetskú a duchovnú istotu. Nemecko malo vtedy približne 20 miliónov obyvateľov a asi jeden a pol milióna z nich boli kňazi a mnísi. Nikto veriacich nepovzbudzoval, aby čítali Písmo, ale, naopak, nútili ich, aby konali namáhavé púte (napríklad púť k „svätému Kristovmu rúchu“) a uctievali početné zbierky relikvií. Knieža Frederik Múdry, predstaviteľ oblasti, v ktorej žil Martin Luther, mal zbierku vyše 19-tisíc cirkevných relikvií³⁵, ktoré zahrnovali napríklad „seno z Ježišových jaslí“ alebo „vetvičku z horiaceho kra“. Nikto sa vtedy neopovážal popierať pravosť týchto predmetov.

Boj o odpustky

Požiadavka Pána Ježiša „robiť dobré skutky“ (Mat 5,16) bola prekrútená spôsobom, ktorý je úplne cudzí evanjeliu. Keď Ježiš odpúšťal ľuďom hriechy

(Mar 2,5; Ján 8,11), nenariadil im vykonať nejaký dobrý skutok, ktorým by si odpustenie zaslúžili, ale poslal ich v pokoji domov. Stredovekí teológovia však pretavili Ježišovo milosrdenstvo do zložitého právneho a na skutky orientovaného systému. Ľuďom bolo vstěpované, že odpustenie vlastných hriechov môžu získať pri spovedi v prítomnosti kňaza. Potom ako kajúcnici potrebujú vykonať určité skutky ako náhradu za svoje hriechy. Práve na základe toho sa vyvinulo učenie o odpustkoch, ktoré sú údajne schopné nahradiť ľahké hriechy. Na začiatku stredoveku sa začali predávať odpustky aj pre mŕtvych, ktorí mali byť v očistci. Okrem obdobia po reformácii, keď sa odpustky prestali predávať, predaj odpustkov v rímskokatolíckej cirkvi pretrváva dodnes.³⁶

Reformácia sa začala práve pre spor o to, či tieto skutky pokánia sú legitímne a či je správne predávať odpustky. Keďže pápeži v tých časoch potrebovali finančné prostriedky na stavbu Chrámu sv. Petra v Ríme, podporovali predaj odpustkov. Katolícky cirkevný historik Joseph Lortz konštatoval, že začal prevkitať „pohoršlivý finančný biznis“.³⁷ Jedným z najvýznamnejších nadšencov odpustkov bol dominikánsky kňaz Johann Tetzel, ktorý veriacim sľuboval: „Vo chvíli, keď v pokladničke zacinká zlato, duše v nebi sa pohnú od blaha.“³⁸

To vyvolalo hnev mladého profesora teológie Martina Luthera, ktorý v tom čase pôsobil vo Wittenbergu. V liste arcibiskupovi Albrechtovi

³⁴ Joseph Lortz and Erwin Iserloh, *Kleine Reformationsgeschichte*, str. 25.

³⁵ Roland Bainton, *Martin Luther*, str. 54, 55.

³⁶ *Katechismus der katholischen Kirche*, § 1494–1498.

³⁷ Lortz a Iserloh, str. 41.

³⁸ Martin Luther, 27th thesis, quoted from Ingetraut Ludolphy, *Die 95 Thesen Martin Luthers*, str. 23.

z Meissenu protestoval proti takému znetvoreniu kresťanského učenia slovami: „Kristus nikde nenariadil predávanie odpustkov. Chcel však, aby sa dôrazne zvestovalo evanjelium.“³⁹

Na základe informácií svojho blízkeho priateľa Filipa Melanchtona Luther napísal 95 téz, ktoré 31. októbra 1517 poslal ako podklad na teologickú dišputu biskupovi Albrechtovi Brandenburskému. Súčasne ich pribil aj na dvere kostola v nemeckom Wittenbergu. Prvá téza spôsobila neskutočný rozruch – skutky nepredstavujú trest za hriech; pokánie je trvalý spôsob kresťanovho života: „Keď náš Pán a Majster Ježiš Kristus povedal: „Kajajte sa,“ chcel, aby celý život veriaceho človeka bol pokáním.“⁴⁰

Zachovávajúte prikázania!

V knihe „O dobrých skutkoch“, ktorú Luther napísal v roku 1520, jasne vyjadril, o čom by mali byť dobré skutky kresťanov. Dobré skutky sú len tie, ktoré vyžaduje Pán Boh, nie ľudia. Ktoré skutky sú teda dobré? Pri hľadaní odpovede by mal kresťan počuť to, čo Ježiš povedal bohatému mladému mužovi: „Ak chceš vojsť do života, zachovávaj prikázania.“ (Mat 19,17) Tieto prikázania sú Desatoro, nie cirkevná tradícia. Aby človek mohol zachovávať prikázania, potrebná je viera a sila, ktorú dáva Boh. Skutky bez Krista sú mŕtve.“⁴¹

Viera, ktorá v konečnom dôsledku nevedie ku skutkom, je len napodobeninou viery: „Spojte vieru s dobrými skutkami – tak, aby oboje vytváralo súhrn kresťanovho života.“⁴² Dobré skutky sú „znakom a pečatou“ skutočnej viery.⁴³ Viera sa prejavuje v láske a láska vedie k dodržiavaniu prikázaní.⁴⁴

Kresťania žijú „pod zákonom, ale bez zákona“.⁴⁵ „Bez zákona“ preto, že ten, kto verí v Krista, nemôže

byť odsúdený zákonom; „pod zákonom“ preto, že zákon sa naňho vzťahuje aj potom, čo sa stal znovuzrodeným kresťanom. Zákon je nutný, aby sme poznali hriech (Rim 3,20) a nanovo sa zorientovali – boli osvietení a motivovaní Duchom Svätým k tomu, aby sme plnili Božiu vôľu (Rim 8,4; Žid 8,10).

Ellen Whiteová sa podobne vyjadrila, že samotný zákon nie je schopný spasiť nás, ale keď ho Boh človeku vloží do srdca, kresťan ho môže a chce naplniť.⁴⁶

Keď reformátor Martin Luther bojoval neskôr v radoch svojich nasledovníkov proti odporcom zákona, odsúdil ich a vyhlásil, že by si radi vychutnávali iba „sladké evanjelium“. Ospravedlnenie hriechu je pre nich dôležitejšie než ospravedlnenie hriešnika. Vyjadril obavu, že príde čas, keď ľudia budú žiť iba podľa vlastného úsudku a tvrdiť, že žiadny Boh neexistuje.⁴⁷

Boh vyzýva adventný ľud, aby varoval pred týmto nebezpečenstvom a viedol k vernosti Božím prikázaniam. Zveril nám „zvláštne posolstvo“ o obnove a zachovávaní Božieho zákona a Ellen Whiteová ho predstavila ako „posledné varovné posolstvo pre svet“.⁴⁸

Diskusné otázky

1. Prečo je pre kresťanov dôležité, aby poznali normy a pravidlá správania?
2. Aký význam majú Božie prikázania pre náš život? Ako môžeme prežívať skúsenosť „slobody od zákona“ a „slobody pod zákonom“?
3. Čoho sa Martin Luther počas svojho života obával?
4. Čo je zmyslom a dôvodom existencie adventného ľudu v súčasnosti?

³⁹ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition*, Briefe. Sv. 1, str. 111.

⁴⁰ Ludolph, str. 20.

⁴¹ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition*, zv. 6, str. 204, 205. Žiaľ, že Luther sa neskôr vrátil späť k tradícii cirkvi, keď sa domnieval, že v Desatore objavil prvky doby, v ktorej bolo vydané, a považoval sobotu za židovské ustanovenie napriek tomu, že jej pôvod je odvodený od poriadku stvorenia (1 Moj 2,2.3). Zároveň však pripustil, že nedelné bohoslužby majú svoj pôvod v tradícii cirkvi. (*Der große Katechismus*, str. 37, 38).

⁴² Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition*, zv. 12, str. 289.

⁴³ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition*, zv. 10/III, str. 225, 226.

⁴⁴ Heinrich Bornkamm, *Luthers Vorreden zur Bibel*. Str. 179.

⁴⁵ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition*, zv. 39/I, str. 433.

⁴⁶ Ellen Whiteová, *Patriarchs and Prophets*. Str. 373.

⁴⁷ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition, Deutsche Bibel*, zv. 11/II, str. 117.

⁴⁸ Ellen Whiteová, *Evangelism*, str. 225.

ŠTVRTOK

OSPRAVEDLNENIE Z VIERY

Kedykoľvek si kresťania pripomínajú biblické učenie o ospravedlnení na základe viery, ľudia prežívajú duchovné prebudenie, oživenie a reformáciu. To bol aj prípad Martina Luthera, ktorý sa napriek cirkevnej tradícii vrátil späť k apoštolovi Pavlovi a svojimi tézami uviedol do pohybu reformáciu 16. storočia.⁴⁹

Dvadsaťštvrtého mája 1738 si John Wesley v ulici Aldersgate v Londýne vypočul Lutherov „Úvod do listu Rimanom“. Vtedy sa začalo prebudené hnutie v Anglicku, ktoré sa niekedy nazýva aj kľúčová epocha anglických dejín.⁵⁰

To isté sa udialo na zasadaní Generálnej konferencie v Minneapolis v roku 1888, keď sa začala písať nová, Kristovi venovaná kapitola adventistických dejín. Úvod bol o úvahách o Kristovej spravodlivosti. Výsledkom tohto zlomu je množstvo kníh Ellen Whiteovej zameraných na Krista: Cesta k zdraviu a životnej harmónii, Myšlienky z vrchu blahoslavenstiev, Kristove podobenstvá, Túžba vekov.

Platí to však aj opačne. Keď sa kresťania zamerali na svoje vlastné úspechy a zásluhy, vždy to bol začiatok úpadku. Už začiatkom 2. storočia po Kristovi ľudia prestávali správne chápať Pavlov dôraz na ospravedlnenie z viery. V stredoveku boli zase nasledovníci Pavla v menšine. V predvečer reformácie dokonca dominoval názor, že „ak človek robí všetko, čo môže, Boh k tomu pridá svoju milosť“. Táto veta šokovala Luthera a viedla ho k tomu,

že vo svojich lekciiach o liste Rimanom zvolal: „Ach, vy ste ale blázni!“⁵¹

Ospravedlnenie hriešnikov alebo ospravedlnenie Boha?

Keď niekto uvažuje o tejto téme v kontexte dnešnej náboženskej situácie, môže sa mu zdať, že pre súčasnosť to nemá veľký význam. Ospravedlnenie z viery zohráva v modernej teológii druhoradú úlohu, keďže sa považuje za časovo obmedzenú polemiku proti judaizujúcemu legalizmu v apoštolskej dobe. Napokon, Pavol o ňom hovorí len v dvoch svojich listoch – preto v dnešnom kresťanskom učení o vykúpení „nemá taký veľký význam“. Toto učenie sa pomaly vytráca, pretože, ako sa hovorí, historická situácia, do ktorej bolo toto učenie sformulované, nemá pre dnešok taký veľký význam.

Výnimkou v súčasnom nedostatku záujmu o ospravedlnenie je iba ekumenická cirkevná politika reprezentovaná spoločnou deklaráciou medzi Pápežskou radou pre jednotu kresťanov a Svetovým luteránskym zväzom z roku 1999, ktorá potvrdila „základnú zhodu“ v učení o ospravedlnení, čo pápež Benedikt XVI. vyzdvihol ako „mílnik na ceste ku kresťanskej jednote“.⁵² O tomto dokumente sa však veľa nehovorí. Podľa názoru mnohých komentátorov vyjadruje podobnými slovami to, čo aj naďalej obidve strany chápu rozdielne.

Vlastne väčšina ľudí, najmä tých svetsky orientovaných, už nehľadá „milosrdného Boha“, ako to

⁴⁹ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition*, zv. 21, str. 219.

⁵⁰ William Lecky, citovaný v Juliusse Roessle, *Johannes Wesley*, str. 24.

⁵¹ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition*, zv. 56, str. 274.

⁵² *IdeaSpektrum* 46 (November 2005): 12.

robit Martin Luther, ale kladú si otázku, či vôbec Boh existuje. Ak áno, potom by mal ospravedlniť predovšetkým sám seba za utrpenie a zlo na tomto svete! Väčšina svetských zmýšľajúcich ľudí sa však nezaraďuje medzi agresívnych ateistov. Prevažuje medzi nimi postoj „praktického ateizmu“. Je to postoj, ktorý nebojuje proti Bohu, ale ho jednoducho ignoruje, lebo sa dá celkom dobre žiť aj bez neho.

Naša výzva a šanca

Ako sa máme ako kresťania priblížiť k týmto ľuďom a prebudiť v nich záujem o evanjelium? Väčšina z nich netuší, čo je hriech. Prípadne ho vnímajú tak, že je to urážka Pána Boha (Žalm 51,5-11). Týchto ľudí príliš nezaujíma, ako môže byť hriech odpustený (1 Ján 2,2) ani to, že súčasťou plnohodnotného života je pokoj (Rim 5,1) a nádej (Tit 2,11-14), ktoré človek v tomto svete nenájde.

Hoci sa zdá, že títo ľudia si nevytvorili priestor pre Boha, napriek tomu trpia vinou v „horizontálnej rovine“: prežívajú konflikty v medziľudských vzťahoch, sociálnu a politickú nespravodlivosť, vojny medzi národmi, devastáciu prírody – teda ohrozená je samotná podstata ich existencie.

Keď si to ľudia uvedomia, môžu ich osloviť niektoré kresťanské a adventistické dôrazy.

Je zrejmé, že vzájomné odcudzenie medzi ľuďmi a odcudzenie od prírody je spôsobené odcudzením od nášho Darcu života a Stvoriteľa. Apoštol Pavol to zhrnul takto: „Niet rozumného, niet nikoho, kto by hľadal Boha. Všetci sa odklonili...“ (Rim 3,11.12)

Naša skúsenosť potvrdzuje pravdivosť biblického výroku: „Či môže Kúšijec zmeniť farbu svojej kože a leopard svoje škvrny? Ako dokážete konať dobro vy, navyknutí na zlobu?“ (Jer 13,23)

Podstata problému nespočíva ani tak v okolnostiach ako v samotných ľuďoch, ktorí nie sú schopní ovládať sa a nájsť riešenie pre tento svet. Je to tak, ako to vyjadril Ježiš a potvrdil apoštol Pavol: „Lebo zo srdca pochádzajú zlé myšlienky...“ (Mat 15,19). Ako ľudia sme „predaní do otroctva hriechu“ (Rim 7,14). Hriech ako postoj (v jednotnom čísle) je úplné odvrátenie od Boha a obrátenie k stvoreniu: myslíme

si, že sme pánmi svojho života. Tento postoj však vedie k páchaniu hriechov (v množnom čísle).

Čo teda máme robiť?

Jediné riešenie tejto dilemy je Ježiš Kristus, „dokonalý človek“, ktorého život, smrť a vzkriesenie sú zárukou prítomného i večného spasenia. Žil medzi nami „na svete“, ale „nebol zo sveta“. On je cesta späť k Bohu, pretože ako Boží Syn je „zjavením Boha“ (Ján 14,6.9).

Ak sme čestní, musíme priznať, že ľudské ambície vytvoriť „nový dobrý svet“ sú len utópiou. Napriek veľkému technologickému pokroku – získanie nukleárnej energie, dobývanie vesmíru, digitálne oblasti – je tento „dokonalý svet“ veľmi pominuteľný. Hriešnici predsa nie sú schopní vytvoriť niečo bezhriešne! „Nové nebo a novú zem, v ktorých prebýva spravodlivosť,“ (2 Pet 3,13) môže zaslúbiť a vytvoriť len Boh. Kristovi nasledovníci v to môžu dúfať a očakávať to.

Tieto fakty menia kresťanské učenie o spasení na nadčasovú a nevyhnutnú nádej, ktorá môže vyriešiť bezmocnosť a beznádej ľudí okolo nás. Adventisti boli povolaní, aby celému svetu zvestovali toto posolstvo určené súčasnosti: Jediné v Kristovi môžeme byť zmierení s Bohom i medzi sebou navzájom. Jediné jeho láska dáva zmysel nášmu životu a je nádejou na budúci svet, v ktorom bude vládnuť spravodlivosť. Ellen Whiteová napísala: „Adventisti siedmeho dňa by mali ako prví medzi kresťanmi vyvyšovať Krista pred svetom.“⁵³

Diskusné otázky

1. Prečo si ľudia okolo nás tak málo vážia učenie o ospravedlnení hriešnikov?
2. Čo potrebuje Cirkev adventistov s. d. na to, aby mohla prežiť duchovné oživenie? Čo je našou úlohou pre súčasnosť?
3. Čo nám dáva dôveru a nádej vo svete, ktorý verí, že sa môže zachrániť sám, a pritom sa nachádza na pokraji beznádejnej priepasti?

⁵³ Ellen Whiteová, *Evangelism*, str. 188.

PIATOK

LETO, KTORÉ SA NIKDY NEKONČÍ

Reformácia v 16. storočí patrí medzi veľké udalosti ľudských dejín. Pre historikov je to významný predel medzi stredovekom a modernou dobou. Veriaci protestanti (vrátane adventistov) vnímajú reformáciu ako Boží zásah. Kresťanstvo znovu zosúladiť svoje učenie a prax s biblickým štandardom, nie s ľudskými tradíciami – a to je podstata veľkých náboženských zmien, ktoré ukončili „dobu temna“. Ellen Whiteová k tomu poznamenáva: „(Protestantizmus) vyhlásil, že každé ľudské učenie treba podriaďiť Božiemu slovu.“⁵⁴

„Nech už príde drahý posledný deň“⁵⁵

Tento dôležitý princíp urobil z Martina Luthera nielen reformátora, ktorý riešil otázku, ako môže byť človek ospravedlnený pred Bohom, ale znovu obnovil aj postoj k poslednému dňu, aký zastávala prvotná kresťanská cirkev.⁵⁶

Kresťania v stredoveku verili v druhý príchod Ježiša Krista, ale toto zaslúbenie v nich vyvolávalo predovšetkým strach a hrôzu. Keďže nemali istotu spasenia, vnímali koniec ako „deň odpłaty a hrôzy“ – aj zásluhou františkánskeho mnícha Thomasa Celanského, ktorý sa vyjadril, že „príde sudca, aby prísne vymeral spravodlivosť“. Martin Luther, na základe štúdia Biblie, vrátil radosť prvých kresťanov do očakávania konca, pretože poznal, že kresťanská nádej je „lepšia nádej“ (Žid 7,19), „živá

nádej“ (1 Pet 1,3), a preto aj „blahoslavená nádej“ (Tit 2,13).

Luther na svojej ceste viery prežíval vášnivú túžbu po oslobodení v Kristovi a s pribúdajúcim vekom silnelo aj jeho očakávanie. Zaslúbenie o Kristovom návrate považoval za „sladké kázanie plné radosti“. Vyznal, že keby tento deň nemal nastať, nechcel by sa ani narodiť. Preto je pochopiteľné, že v rôznych zápasoch a problémoch života mal jedno veľké pranie: „Bože, Ty si zaslúbil, že príde deň, keď nás vyslobodíš od všetkého zla. Nech preto príde tento deň čím skôr a ukončí všetku biedu, ktorú prežívame.“⁵⁷

Už teraz áno, ale ešte nie

Život v tomto svete, ako ho vnímal Luther, je plný napätia. Je to stav, keď veriaci niečo „má“ a zároveň „ešte nemá“, keď „už je“ a zároveň „ešte nie je“. Kresťania už získali spasenie z viery, ale ešte ho nevidia na vlastné oči. Hoci sú ospravedlnení pred Bohom, no ešte stále žijú v rozdelenom svete, ktorý sa odcudzil Bohu. Keď uvažujeme o biblickom princípe „už teraz áno, ale ešte nie“, lepšie pochopíme vášnivú túžbu, s akou Luther očakával deň Kristovho návratu.

My, čo sme dostali uistenie o dare spasenia založenom na dôvere v Boha, budeme – kým zostaneme v Bohu – ťužiť po dni, keď sa splní naša vrúcna

⁵⁴ Ellen Whiteová, *Veľký spor vekov*, str. 149 (GC 204).

⁵⁵ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition*, Briefe, zv. 9, str. 175.

⁵⁶ Paul Althaus, *Die Theologie Martin Luthers*, str. 351.

⁵⁷ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition*, zv. 34/II, str. 466.

túžba a naplní hlboká radosť a keď sa naše osobné spasenie naplní v spasení celého tvorstva. Luther to vyjadril takto: „Pane, pomôž, aby tento požehnaný deň tvojej svätej budúcnosti už čoskoro mohol nastať.“⁵⁸

„Sladké kázanie plné radosti“

Nádej na Kristov návrat s pribúdajúcim vekom v reformátorovi silnela. Keď rozmyšľal o problémoch ľudí a celého sveta, často sa cítil bezmocný. Pochopil, že problémy ľudstva nedokážu vyriešiť vladári, kniežatá ani pápež. „Svet je diablovým dieťaťom... Nikto ho nedokáže poučiť ani mu pomôcť... Žiadne kázanie, volanie, napomínanie, vyhrážanie ani prosby mu nedokážu pomôcť.“ Je to „diablov hostinec“, ktorý má vo svojom znaku „opak desiatich Božích prikázaní“, preto zostáva „pelechom lotrov“.

Riešením môže byť jedine Kristov príchod, pretože ľudia vo svete sú „obklopení zástupmi démonov“. Pápež a kniežatá vkladajú svoje nádeje do politiky a ľudia ich slepo považujú za svojich „spasiteľov“. Luther však vyzýval ľudí, aby očakávali „pravého Spasiteľa“, ktorý im dal neochvejný sľub, že sa zase vráti.

Aby posilnil cirkev v tomto očakávaní, Kristus upozornil na „znamená čiasu“, medzi ktoré patria prírodné katastrofy a vojny. Luther považoval za najzreteľnejšie znamenie to, čo najviac ohrozovalo svet vtedy a je hrozbou pre nás aj v súčasnosti: odpadnutie od viery medzi kresťanmi a konflikt medzi islamom a kresťanstvom. Takisto s veľkými obavami sledoval odpadnutie pápežskej cirkvi od evanjelia a vlnu islamskej invázie, ktorá zaplavila juhovýchodnú časť Európy a v roku 1529 sa dokonca ocitla pred bránami Viedne. Ďalšie veľavravné znamenie blížiacieho sa súdu vnímal aj z dôvodu nevďačnosti nasledovníkov reformácie voči svetlu, ktoré dostali: „Chcem prorokovať Nemecku – nie z hviezd, ale na základe teológie proti nemu vyhlasujem Boží hnev... Modlime sa

a nezavrhujeme Boha a jeho slovo.“⁵⁹ Podľa Luthera sa znamená naplňujú preto, aby povzbudili veriacich a odsúdili neveriacich. Neveriaci môžu stále dostať „milosť“, no oni sa nezaujímajú o znamenia. Naopak, veriaci považujú znamenia za prejav „Božieho hnevu“, ktorý im však neuškodí, pretože Boh svoj ľud zachová.

Reformátor Luther sa nechcel hádať pre to, do akej miery sa už znamená naplnili. Bol presvedčený, že „väčšina znamení sa už naplňuje“. To bol dôvod, prečo mali kresťania napriek nešťastiam a problémom prežívať radosť. Táto radosť sa prejavuje v živote pravých vykladačov Biblie, pretože „hviezdopurci a veštcí“ – Luther mal pravdepodobne na mysli astrologov a ezoterikov – predpovedajú iba katastrofy. Len kresťania rozumejú „radosnému a sladkému slovu o našom vykúpení (Luk 21,28)“. A tak sa na Kristov návrat musíme pozeráť cez kresťanskú nádej, nie očami sekulárneho rozumu.

Luther bol presvedčený, že kresťania teraz „jedna kyslé jablká“ a „pijú kalich horkosti“, ale nakoniec dostanú to „sladké“. Preto Kristus dnes vyzýva svoju rodinu, aby vstala a radovala sa. Aj keď väčšina ľudí neprijíma zvestované evanjelium, „malý zástup“ ľudí ho pochopí. S výhľadom na Kristov príchod budú pracovať a modliť sa, pretože, ako povedal Luther, „skončila sa poriadne dlhá zima a prichádza krásne leto, ktoré sa nikdy neskončí“.⁶⁰

Diskusné otázky

1. Ako hodnotil Martin Luther ľudské snahy spašiť sa vlastným úsilím?
2. Akú úlohu zohrávala v Lutherovej viere nádej na Kristov druhý príchod?
3. Do akej miery sa Lutherovo očakávanie záverečných udalostí líšilo od predstáv stredovekých ľudí a teológov?
4. Akú rolu hrá nádej na Kristov druhý príchod v našom živote?

⁵⁸ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition*, Tischreden, zv. 5, č. 5777.

⁵⁹ Martin Luther, *Luthers Schriften: Weimar Edition*, Tischreden, zv. 3, č. 3711.

⁶⁰ Luther, *Luthers Schriften*, zv. 34/II, str. 481.

DRUHÁ SOBOTA

ISTOTA SPASENIA⁶¹

Jasne a jednoducho má byť zvestované, že svojimi skutkami nijakým spôsobom nemôžeme ovplyvniť svoje postavenie pred Bohom ani dar, ktorý sme od Boha dostali. Keby si niekto mohol za vieru a skutky kúpiť dar spasenia, Stvoriteľ by bol svojmu stvoreniu zaviazaný. Najmä by tu hrozilo nebezpečenstvo, že lož by bola považovaná za pravdu. Keby si ktokoľvek mohol čímkoľvek, čo je schopný urobiť, zaslúžiť spasenie, bol by na tom rovnako ako kresťan, ktorý musí za svoje hriechy niečím zaplatiť alebo ich odčiniť. Spasenie by tak bolo sčasti dlhom, ktorý si môžeme zaslúžiť ako mzdu. Ak si teda človek nijakými svojimi dobrými skutkami nemôže spasenie zaslúžiť, potom je spasený jedine z milosti, ktorú prijíma vierou v Ježiša. Spasenie je v konečnom dôsledku dar, za ktorý nemusíme nič platiť. A aj preto o ospravedlnení z viery potom nemá zmysel diskutovať. Celý tento spor sa končí, keď si uvedomíme, že hriešny človek si svojimi zásluhami ani dobrými skutkami nikdy nemôže zaslúžiť večný život.

Jedine milosťou

Svetlo, ktoré som dostala od Boha, ochraňuje moju myseľ pred všetkými pochybnosťami o tejto dôležitej otázke. Ospravedlnenie je výhradne z milosti, a to je fakt. Nie je možné zaslúžiť si ho akýmkoľvek skutkami, ktoré hriešny človek vykoná. Jasne to vyplýva aj z príkladu o bohatom človeku. Ak svoje peniaze a majetok prinesie ako

obetu Pánu Bohu, prichádzajú mu na um falošné myšlienky, ktoré chcú znehodnotiť tento čin a obeť samotnú. Myslí si, že si tým zaslúži Božiu priazeň, že Pán Boh mu je zaviazaný, ba priam dlžný a povinný ho odmeniť ho za tento dar zvláštnou priazňou.

Keďže o tejto téme sme neboli dostatočne poučení, nemáme v tom jasno. Pán Boh požičal človeku určité prostriedky, ktoré mu má vrátiť, keď mu to svojou prozreteľnosťou dá najavo a bude si to vyžadovať jeho dielo. Dal nám rozum, zdravie a takisto schopnosť ziskávať pozemský majetok. Stvoril zem a všetko, čo sa na nej nachádza. Vo svojej božskej moci zveladil celé jej bohatstvo a stará sa o ňu ako dobrý hospodár. Posiela slnko, mraky i dážď, aby mohli rásť a kvitnúť rastliny.

Boh vás najal za svojich služobníkov, aby ste zozbali úrodu a hospodárne ju využili na naplnenie svojich potrieb. Prostredníctvom nej máte plniť Božiu vôľu. S Dávidom môžete povedať: „Keďže všetko od teba pochádza, dali sme ti vlastne z tvojho“ (1 Kron 29,14). Nikto by sa preto nemal uspokojiť s tým, že daruje niečo Pánovi, pretože to bolo vždy jeho vlastníctvom. A preto by to malo byť použité takým spôsobom, ako to On vo svojej prozreteľnosti nariadi.

Strata Božej priazne

Keď sa človek vzbúril a odišiel od Boha, stratil jeho priazeň. Je nesprávne sa nazdávať, že tým stratil

⁶¹ Ellen Whiteová, *Viera a skutky*, str. 16-25 (19-28).

svoje práva – keďže jeho hodnota plne závisí od Božieho Syna. Túto skutočnosť si musíme uvedomiť – on stratil prednosti, ktorými ho Boh vo svojom milosrdenstve zadarmo obdaroval. Teda prišiel o poklad dôvery, ktorý mal byť použitý na to, aby podporil Božiu vec a Božiu slávu a poslušil pre dobro tým, ktorých Boh stvoril. Vo chvíli, keď človek, ktorého Boh stvoril, odmietol poslušnosť zákonom Božieho kráľovstva, spreneveril sa Božej vláde, a tak sa sám stal úplne nehodným všetkých požehnaní, ktorými mu Boh prejavoval svoju priazeň.

Také bolo postavenie ľudstva po tom, ako sa človek svojou neposlušnosťou oddelil od Boha. Už nemal právo na vzduch, na slnečné lúče ani na kúsok jedla. Len pre Božiu lásku nebol človek úplne vyhladený z tohto sveta. Boh ho tak veľmi miloval, že obetoval svojho milého Syna, aby vzal na seba trest za jeho prestúpenia. Kristus ponúkol, že sa stane zárukou a zástupcom človeka. Vďaka tejto jedinečnej milosti človek získal ďalšiu možnosť – druhú šancu. Skúsenosť Adama a Evy mu slúžila ako varovanie pred prestúpením Božieho zákona. Človek sa môže tešiť z Božieho požehnaní, ktoré sa prejavuje v dare slnečného svetla a jedla, no nemal by zabúdať skloniť sa pred Bohom a vďačne vyznať, že všetko, čo má, je od Boha. Čokoľvek mu prinesie ako dar, všetko je v podstate jeho vlastníctvom.

Človek porušil Boží zákon, no cez Vykupiteľa dostal nové zaslúbenia a na inom základe. Všetko požehnanie teraz prichádza cez Prostredníka, pričom každý člen ľudskej rodiny je absolútne v Kristových rukách. Všetko, čo v tomto živote vlastníme – či je to dar peňazí, nehnuteľností, pôdy, rozumových schopností, fyzickej sily, intelektuálneho nadania – ako aj všetky požehnania budúceho života, sme dostali do vlastníctva ako Božie poklady, ktoré máme verne používať v záujme človeka. Každý dar je poznačený krížom a nesie obraz a meno Ježiša Krista. Všetky veci pochádzajú od Boha. Od tých najmenších dobrodení až po najväčšie požehnania – všetko dostávame jediným spôsobom – vďaka zmierujúcej obeti, ktorá presahuje ľudstvo a je pokropená krvou. Cenu tejto krvi nemožno nijakým spôsobom vyčíslieť, pretože v nej bol obetovaný život Boha v jeho Synovi.

Nikto nemôže dať Bohu niečo, čo by nebolo jeho. Pamätajte, „že všetko od teba pochádza, dali sme ti vlastne z tvojho“ (1 Kron 29,14). Neustále musíme ľuďom pripomínať, že my sami nič nemáme. Nemôžeme obetovať nič hodnotné, nijaký skutok ani vieru, nič, čo by sme neboli dostali od Boha a o čom by kedykoľvek nemohol povedať: Toto sú moje dary, moje požehnania a schopnosti, ktoré som vám zveril nie preto, aby ste sa nimi obohacovali, ale v záujme múdreho využitia pre dobro sveta.

Všetko patrí Bohu

Stvorenie patrí Bohu. Pán by mohol jediným gestom okamžite zastaviť dych človeka. Lebo všetko, čím človek je a čo má, patrí Bohu. Celý svet je Boží. Domy, ktoré človek postavil, to, čo nadobudol, všetko, čo má hodnotu alebo krásu, je Božie obdarovanie. Všetky tieto dary máme Bohu vrátiť tak, aby boli použité na zušľachtenie ľudského srdca. Na Boží oltár môžeme priniesť najhonosnejšie obete a popritom ľudia budú chváliť, vyvyšovať a velebiť Darcu za jeho štedrosť. Určite rozmýšľajte, v čom teda spočíva jeho štedrosť? „Keďže všetko od teba pochádza, dali sme ti vlastne z tvojho.“ (1 Kron 29,14)

Človek si nemôže nijakým svojím skutkom zaslúžiť Božiu odpúšťajúcu lásku. Keď však táto láska prenikne jeho dušu, bude ho motivovať k tomu, aby s radosťou v srdci konal tak, ako to Boh chce. Boží anjeli v nebi, ktorí nikdy nepadli, neustále plnia jeho vôľu. Celým svojím životom, tým, ako neustále s láskou slúžia nášmu svetu, chránia, vedú a strážia Božie stvorenie po celé veky – vyznávajú: „Keďže všetko od teba pochádza, dali sme ti vlastne z tvojho.“ Kiežby ľudské oko mohlo vidieť a doceniť službu anjelov! Kiežby ľudia dokázali pochopiť vzácnu a slávnu službu Božích anjelov. Kiežby mohli vidieť konflikty, do ktorých anjeli v záujme ľudí zasahujú, aby ich chránili, viedli, získali a vyrvali zo satanových pút. Ako veľmi by sa zmenilo ich správanie a ich náboženské postoje!

Nadprirodzená moc pre nadprirodzené skutky

Mnohým sa nedarí v ich práci, pretože konajú tak, ako keby bol Boh závislý od nich a oni mu mali

radiť, ako má s nimi zaobchádzať. Namiesto toho, aby priznali, že sú úplne závislí od Boha. Keďže odmietajú nadprirodzenú moc, nedarí sa im konať nadprirodzené dielo, a tak sú celý čas odkázaní len na vlastné sily a na schopnosti svojich bratov. Majú limitované chápanie, pretože veci posudzujú len z obmedzenej ľudskej perspektívy. Nemajú silu zhora a potrebujú vstať. Boh nám dáva fyzickú silu, rozumové schopnosti, čas a príležitosti pracovať, pričom všetky tieto dary máme rozmnožovať. Ak sa človek spojí s Bohom, môže vykonať dielo, ktoré prinesie úrodu do večnosti. Keď si však ľudia budú myslieť, že Boh v ich prípade urobil chybu a vydajú sa vlastnou cestou, prinesie im to len sklamanie.

„Spasení ste milosťou skrze vieru. A to nie je z vás, je to Boží dar.“ (Ef 2,8) V týchto slovách je skrytá pravda, ktorá všetkým, čo sú otvorení lúčom svetla, osvetlí túto otázku. Večný život je nesmierne vzácný dar a sami si ho nemôžeme nijakým spôsobom zaslúžiť. Neskonale presahuje naše možnosti, a práve preto to musí byť dar, ktorý môžeme prijať jedine vierou s tým, že Bohu prinesieme obeť chvály a vďačnosti. Pravá viera nevedie nikoho

k fanatizmu ani k tomu, aby sa správval ako lenivý služobník. No na druhej strane, omamujúca satanova moc vedie človeka k tomu, aby sa sústredil sám na seba namiesto toho, aby vzhliadal k Ježišovi.

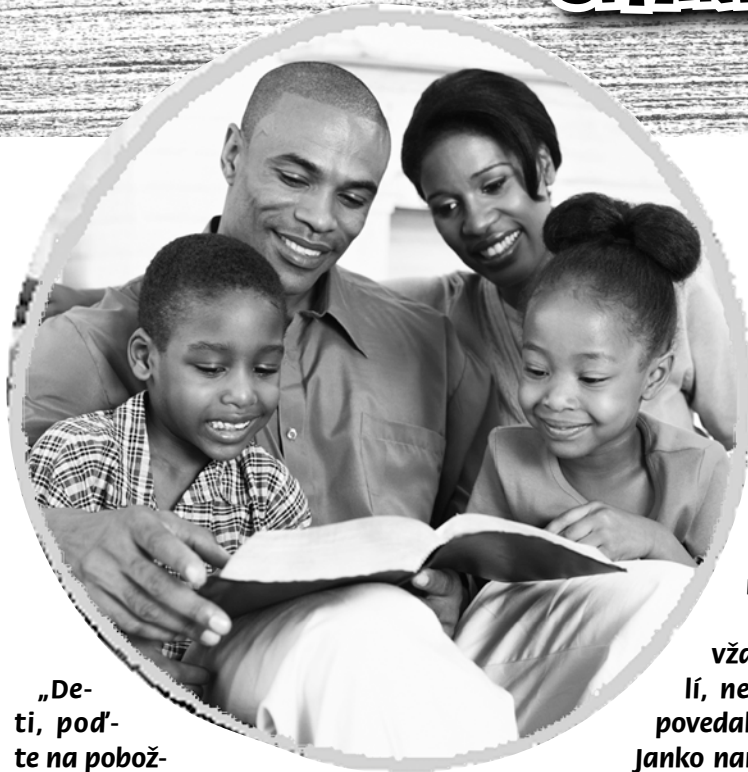
Ak sa Pánova sláva má stať našou odmenou, Kristova spravodlivosť musí ísť pred nami. Ak konáme podľa Božej vôle, Boh nás obdaruje svojím veľkým požehnaním, ktoré dostaneme ako Boží štedrý dar, nie pre akékoľvek vlastné zásluhy. Tie nemajú nijakú hodnotu. Konajte Kristovo dielo. Budete tak vzdávať Bohu česť a stanete sa víťazmi vďaka Tomu, ktorý si nás zamiloval a dal za nás život, aby sme mali život a spasenie v Ježišovi Kristovi.

ELLEN WHITEOVÁ

Diskusné otázky

1. Ako súvisia skutky a viera človeka s Božou milosťou a vykúpením?
2. Ako môžeme získať a prežívať istotu spasenia?
3. Čo môžeme priniesť Bohu, keď prijmeme jeho pozvanie milosti?
4. Čo môžeme vykonať pre Boha, keď sme sa od vzdali jeho milosti?

„De-
ti, pod'-
te na pobož-
nosť a prineste si
svoje Biblie,“ zavolať ocko na deti.

Ľuboš, Táňa a Janko si vzali svoje Biblie a prišli k rodičom. Keď sa pomodlili, ocko sa ich spýtal: „Vedeli ste, že kedysi dávno nemali ľudia doma nijaké Biblie?“

„Nemali peniaze, preto si ich nemohli kúpiť?“ spýtal sa Janko.

„Biblia i ostatné knihy boli veľmi drahé. Ľudia ich opisovali ručne,“ vysvetľovala mamička. „Okrem toho, Biblia bola napísaná v latinčine, ktorej väčšina ľudí nerozumela.“

„Ako sa teda dozvedeli o Ježišovi?“ spýtala sa Táňa.

„Príbehy z Biblie im rozprával kazateľ na bohoslužbe,“ povedal ocko. „Problém bol však v tom, že niektorí ľudia hovorili, že Pán Boh nie je dobrý a často ľudí trestá. Ľuboš, mohol by si nám prečítať Žalm 11,7?“

PRAVDA O BOHU

Ľuboš vyľadad text a nahlas prečítal: „Hospodin je predsa spravodlivý, miluje spravodlivé skutky.“

„Tento verš hovorí, že Boh je vždy spravodlivý. Nikdy nemyslí, nehovorí ani nerobí nič zlé,“ povedal ocko.

Janko namietal: „Ale v raji satan Evu oklamal a ona uverila jeho lži. Neverila tomu, čo im Pán Boh povedal.“

„Boh chcel, aby všetci ľudia na zemi boli jeho priatelia,“ vysvetľoval ocko. „Keď však ľudí na svete pribúdalo, niektorí začali šíriť satanov klam o tom, že Boh nie je dobrý a nemá rád ľudí.“

Mamička pokračovala: „V Nemecku žil kedysi mladý muž, ktorý sa volal Martin Luther. Keď počul takéto myšlienky, myslel si, že Boh sa naňho hnevá. Preto sa snažil žiť, ako najlepšie vedel. Začal študovať právnickú školu, naučil sa latinský jazyk a čítal latinské knihy. Jedného dňa počas silnej letnej búrky sľúbil Pánu Bohu, že mu bude slúžiť. Keď doštudoval, stal sa kazateľom. Veľmi usilovne študoval Bibliu. No ani štúdium Biblie ho neurobilo šťastnejším a radostnejším človekom. Stále si myslel, že by mal byť dokonale poslušným človekom. Ale čím viac sa o to snažil, tým

viac sa mu to nedarilo, a tým viac bol nešťastný.“

Táňa sa spýtala: „Ale ak Martin miloval Ježiša, prečo bol taký nešťastný?“

„O tom sa porozprávame zajtra,“ povedal ocko.

BIBlickÝ TEXT

„Celé Písmo je Bohom vnuknuté a užitočné na učenie, karhanie, nápravu a výchovu v spravodlivosti.“

(2Tim 3,16)

AKTIVITY

Ako si predstavujete Pána Boha? Aké o ňom máte predstavy? Aký je podľa vás? Nakreslite nejakú situáciu, v ktorej vám Pán Boh nejakým spôsobom pomohol.

DISKUSNÁ OTÁZKA

Keby ste nemali Bibliu, ako by ste vedeli, aký je Pán Boh a čo od vás žiada?

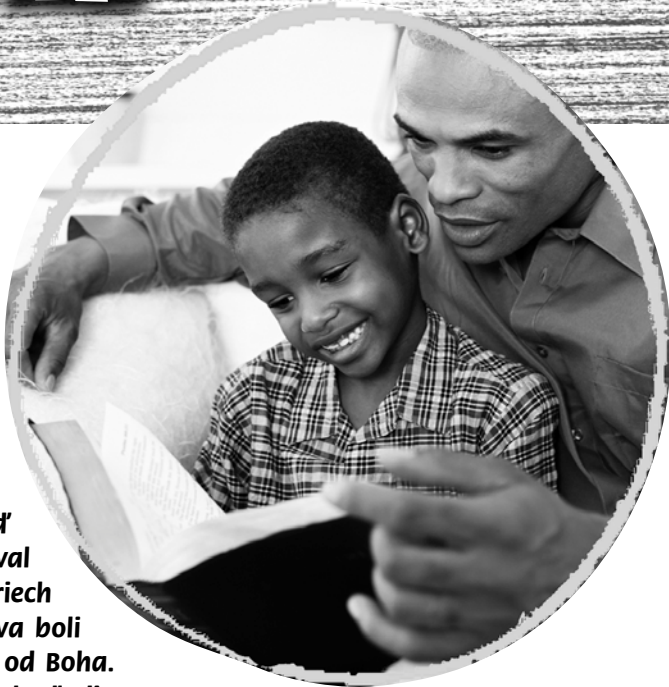
ČÍTANIE PRE DETI

NEDELA

BOŽÍ ZÁCHRANNÝ PLÁN

Ľuboš sa tešil na rodinnú pohodu. Chcel sa čím viac dozvedieť o Martinovi Lutherovi. Keď sa Táňa pomodlila, ocko zopakoval myšlienku z predošlého dňa – hriech prišiel kvôli tomu, že Adam a Eva boli neposlušní. Hriech oddeľuje ľudí od Boha. Ocko pripomenul, že satan chce, aby ľudia verili tomu, že Boh ich nemá rád a nie je dobrý. Martin Luther tomu veril, preto sa snažil robiť dobré skutky a žiť dokonalým životom, aby sa Bohu páčil.

„Jedného dňa, keď Martin Luther čítal List Rimanom, pochopil niečo, čo úplne zmenilo jeho život,“ pokračoval ocko. „Prečítajme

si dva verše z Listu Rimanom 1,16.17: „Ved' ja sa nehanbím za evanjelium, lebo ono je Božou mocou na spásu pre každého veriaceho, najprv Žida, potom Gréka. Pretože v ňom sa zjavuje Božia spravodlivosť z viery pre vieru, ako je napísané: Spravodlivý z viery bude žiť.“

Ľuboš sa spýtal: „Čo je evanjelium? Sú to príbehy z Ježišovho života?“

„Áno, máš pravdu. Je to tak,“ potvrdil ocko.

„V tom prípade Pavol hovorí, že ak ľudia veria tomu, čo je o Ježišovi napísané v evanjeliách, Boh ich môže zachrániť,“ povedal Ľuboš. „Ale nie som si istý, čo znamená slovo spravodlivý.“

Ocko mu vysvetlil: „Spravodlivý je človek, ktorého Pán Boh neobviní z ničoho zlého. V Liste Rimanom čítame, že nikto, žiadny človek nie je bez hriechu (Rim 3,10). Jedine Pán Boh je vždy dobrý a koná správnne. Martin Luther pochopil, že tieto verše v Liste Rimanom nám hovoria, že Pán Boh nás chce vyslobodiť z našich hriechov. Ježiš Kristus zomrel preto, aby nás Boh mohol vyslobodiť z našich hriechov. Musíme Bohu uveriť, že nás zachráni.“

Mamička pokračovala: „Martin Luther si to uvedomil a začal o tom hovoriť aj ostatným ľuďom. Dokonca to spísal do 95 téz (výrokov). Tento zoznam pribil na dvere svojho kostola v nemeckom meste Wittenberg. Tak sa aj ostatní ľudia dozvedeli,

že Boh nás zachráni a chce, aby sme mu verili.“

„Približne v tom istom čase muž menom Johannes Gutenberg vynášiel prvý tlačiarensky lis, na ktorom začal tlačiť Biblie,“ doplnil ocko. „Vzdelaní ľudia začali prekladať Bibliu do českého, nemeckého i anglického jazyka. Zanedlho si mnoho ľudí mohlo začať čítať Bibliu vo svojom jazyku.“

Ľuboš si v duchu predsavzal: „Každý deň si budem čítať svoju Bibliu.“

BIBLICKÝ TEXT

„Spravodlivý si, Hospodin, tvoje rozhodnutia sú správne.“

(Žalm 119,137)

AKTIVITY

Na mape Nemecka nájdite mesto Wittenberg. Napíšte čo najviac dôvodov, prečo by ste chceli iným ľuďom povedať o Bohu.

DISKUSNÁ OTÁZKA

Bolo podľa vás pre Martina Luthera ťažké pribiť zoznam 95 bodov na dvere chrámu? Prečo?

ČÍTANIE PRE DETI PONDELOK

JEŽIŠOVE ROZOPÄTÉ RUKY

Nočná búrka napáchala veľa škody. V kôlni bolo všetko mokré a porozhadzované. Všetko záhradné náradie bolo potrebné povynášať von. Táňa a Janko začali zbierať polámané konáre. Mamička poslala

Ľuboša, aby pomohol ockovi oprieť rebrík o dom. Ocko chcel pozberať polámané konáre, ktoré pri búrke popadali na strechu. Vyliezol preto po rebríku na strechu, rýchlo konáre pozbieral a zhodil ich dolu. Potom

sa vrátil k rebríku a pozrel sa dolu na Ľuboša.

„Tento rebrík mi pripomína naše zamyslenia,“ zakričal ocko.

„Čo môže mať rebrík spoločné s hriechom a s tým, že človek je spravodlivý?“ odpovedal mu Ľuboš.

„Zavolaj mamičku, Táňu i Janka,“ povedal ocko.

Keď všetci prišli, ocko začal vysvetľovať: „Povedali sme si, že hriech je niečo, čo nás oddeľuje od Pána Boha. Tento rebrík je obrazom toho, čo pre nás znamená Ježiš

a jeho smrť. Aj keby sme roztiahli ruky, ako najviac dokážeme, nemôžeme sa Pána Ježiša dotknúť. Keď Adam a Eva zhrešili, vytvorili medzi sebou a Bohom veľkú priepasť.“

Táňa na to povedala: „Neposlal azda Boh Pána Ježiša, aby zomrel za naše hriechy? Neurobila jeho smrť most ponad túto priepasť?“

„To je pravda,“ odpovedal ocko. „Ježiš sa stal prostredníkom medzi Bohom a každým z nás.“

„Mamička, vyliezla by si, prosím, doprostred rebríka?“ požiadal ocko mamičku. „Tým, že Ježiš žil bez hriechu, zomrel a vstal z mŕtvych, preklenul priepasť medzi nami a Bohom. Keď teraz natiahnem ruku a mamička tiež natiahne ruku, naše ruky sa spoja. Ľuboš, postav sa dolu na rebrík a natiahni ruku k mamičke.“

Ľuboš sa postavil na rebrík, natiahol ruku a dotkol sa mamičkinej natiahnutej ruky. Ocko na to povedal: „Keď prijmem Ježiša, natiahneme k nemu svoje ruky. On sa dotýka nás, a zároveň sa dotýka aj Pána Boha. On vytvorí spojenie medzi nami a Pánom Bohom.“

BiBLiCKÝ TEXT

„Lebo jeden je Boh a jeden prostredník medzi Bohom a ľuďmi — človek Kristus Ježiš.“

(1Tim 2,5)

AKTivITA

Ľuboš a jeho rodičia natiahli ruky a chytili sa nimi, aby znázornili, ako je Ježiš prostredníkom medzi ľuďmi a Bohom. Skúste to aj vy doma s rodičmi alebo v zbore či na schôdzi klubu Pathfinder s kamarátmi.

DiSKUSNÁ OTÁZKA

Čo by sa stalo, keby Ježiš nenatiahol svoje ruky k Bohu a k nám?

UMÝVANIE ŠPIŇY

Ľuboš, Táňa a Janko pracovali v kvetinovej a zeleninovej záhradke, keď ich mamička zavolala dnu: „Podťe, chcem vám niečo ukázať.“

Ľuboš, Táňa a Janko si rýchlo umyli špinavé ruky a šli dnu. Mamička stála pred dvoma vázami s bielymi kvetinami. „Keď som dávala kvety do váz, uvedomila som si niečo, čo vám chcem povedať,“ povedala. „Hovorili sme o tom, ako nás Pán Ježiš svojou smrťou ospravedlnil pred Bohom. Tieto kvety mi pripomenuli, čo sa stane, keď sme ospravedlnení. Teraz pridám do jednej vázy farbu. Vidíte, ako voda mení svoju farbu?“

„Je úplne červená,“ začudoval sa Janko.

„Áno, je červená,“ odvetila mamička. „Červená voda predstavuje Ježišovu krv, biela kvetina predstavuje náš život. Sledujte kvetinu, aby ste videli, čo sa stane. Vieme, že keď Ježiš zomrel, vylial za nás svoju krv.“

Mamička pokračovala: „To, že Ježiš zomrel a vylial za nás svoju krv, by sme mohli nazvať aj inak – je to pokánie. To znamená, že Ježišova krv nás zbavuje našich hriechov a my sa stávame duchovne čistými ľuďmi. No dovtedy, kým prijmeme Ježiša a jeho smrť, náš život je špinavý ako vaše ruky predtým, než ste si ich umyli.“

„Pozrite sa, biele okvetné lístky sa sfarbia do červena,“ zvolal natešene Ľuboš.

„Červená farba vody preniká do okvetných lístkov,“ vysvetľovala deťom mamička. „Keď prijmeme Ježiša a poslúchame ho, začína nás meniť. Keď ho poprosíme,

aby nám pomohol hovoriť a robiť správne veci, pomôže nám prestať robiť zlé veci.“

Mamička ešte dodala: „Ježišov život preniká do nášho života podobne, ako červená voda sfarbila bielu kvetinu na červeno.“

Ľuboš vyznal: „Mám rád Pána Ježiša a chcem, aby ma zmenil.“

Táňa sa pridala: „Aj ja chcem, aby ma zmenil.“

BiBLiKý TEXT

„On však bol prebodnutý za naše hriechy, zdrvený za naše neprávosti. Trest, ktorý

nám priniesol pokoj, spočinul na ňom a pre jeho rany sa nám dostalo uzdravenie.“

(Iz 53,5)

AKTIVITA

Ježišova krv zmýva naše hriechy a pomáha nám žiť novým životom. Nájdite a naučte sa nejakú pesničku, ktorá vyjadruje túto myšlienku.

DiSKUSNÁ OTÁZKA

Ako to urobiť, aby Pán Ježiš zmenil náš život podobne, ako sa zmenila kvetina v príbehu?

ČÍTANIE PRE DETI

STREDA

KTO TI RADÍ, ČO MÁŠ ROBIŤ?

V škole skončilo vyučovanie a Ľuboš so svojím novým kamarátom Šimonom si chceli zahrať nejakú počítačovú hru. Ľuboš sa radšej nechcel pýtať rodičov, či mu to dovoľia. Dopredu totiž vedel, čo mu na to povedia. Keď sa ho Šimon spýtal, či by si s ním nezahral nejaké počítačové hry, Ľuboš mu zahanbene povedal, že rodičia by mu to nedovolili.

„Ahoj mami, môžem ísť k Šimonovi?“ spýtal sa narýchlo a položil tašku k dverám.

„Sú jeho rodičia doma? Čo tam budete robiť?“ položila mu mama dve otázky, ktorých sa najviac bál a na ktoré nechcel odpovedať.

„Neviem, či jeho rodičia budú doma,“ priznal Ľuboš. „Ale Šimon chcel, aby som si s ním zahral nejaké počítačové hry.“

Keď pred šiestimi týždňami prišiel Šimon prvýkrát do školy, Ľuboš ho pozval, aby si pri obede sadol k nemu.

Šimon mu pripadal celkom v pohode, ale niektoré veci, ktoré Šimon hovoril, sa Ľubošovi nepáčili.

„Som rada, že sa snažíš Šimonovi pomôcť, aby zapadol medzi spolužiakov,“ povedala mamička. „Je dôležité, aby sme k všetkým ľuďom boli milí a ohľaduplní. Dobré však vieš, že nesmieš hrať počítačové hry, ktoré sme neskontrolovali.“

Chvíľu bolo ticho. Mamička čakala, kým sa Ľuboš sám ozve. Po chvíli Ľuboš povedal: „Šimon je tu nový. Nemá veľa kamarátov. Chcem sa s ním trochu skamarátiť. Ale niekedy hovorí a robí veci, ktoré sa mi nepáčia.“

„Keď vieš, že je niečo zlé a je ti to nepríjemné, je to Duch Svätý, ktorý ťa na to upozorňuje,“ poznamenala mamička. „Pamätáš si, ako sme sa rozprávali o tom, že máme poprosiť Ježiša, aby sa o nás každý deň staral?“

„Áno, pamätám si to a každé ráno sa za to modlím,“ odpovedal Ľuboš.

Mamička pokračovala: „Ježiš odpovedá na naše modlitby aj takým spôsobom, že k nám posiela Svätého Ducha. Jeho úlohou je pomôcť nám rozoznať, či to, čo robíme, je dobré alebo zlé. Prosil si Ježiša, aby pôsobil v tvojom živote,“ pokračovala mamička. „Duch Svätý ti chce pomôcť správne sa rozhodovať. Keď mu dovolíš, aby pôsobil v tvojom živote, určite si to všimnú ostatní ľudia.“

Mamička dohovorila, a potom sa Ľuboša spýtala: „Tak ako sa teraz rozhodneš? Čo urobíš?“

„Myslím, že Šimonovi zavolám a spýtam sa ho, či by nechcel prísť on k nám,“ povedal Ľuboš. „Potrebujem pomôcť so stavbou pevnosti, ktorú stavíme na záhrade!“

BIBLICKÝ TEXT

„Lebo všetci, ktorých vedie Boží Duch, sú Boží synovia.“

(Rim 8,14)

AKTIVITY

Zabaľte sa do deky alebo do periny a predstavte si, že deka okolo vás je Duch Svätý. Ako sa cítite?

DISKUSNÁ OTÁZKA

Ako môžeme vedieť, že Duch Svätý je s nami, keď ho nevidíme?

ČÍTANIE PRE DETI ŠTVRTOK

MOJE SRDCE JE PLNÉ RADOŠTI

Ľuboš sa pozrel na tašky položené pri dverách. Bol nadšený, že o niekoľko hodín uvidí babičku a dedka. Počas cesty rozmýšľal

o svojich starých rodičoch. Dedko mu vždy rozprával príbehy a babička varila a piekla výborné jedlá. Ako tak Ľuboš premýšľal o babičke a dedkovi, napokon zaspal.

„Hej, vstávaj spachtoš,“ začul Ľuboš nejaký hlas. Prebudil sa a pretrel si oči. „Chceš prespať celú návštevu?“ opäť počul ten istý hlas.

„To si ty, dedko?“ vyhrkol Ľuboš. „Asi som zaspal, však?“

Ľuboš vzal do jednej ruky svoju tašku a druhou vzal dedka za ruku. Spolu šli domov. Hneď vo dverách zacítil vôňu čerstvo upečeného chleba.

Počas večere sa rodina rozprávala o tom, čo všetko prežili od poslednej návštevy. Po jedle nastal čas na rodinnú pobožnosť. Babička ju začala modlitbou, po ktorej dedko povedal: „Dnes večer by som si prial, aby každý z nás povedal, za čo je Pánu Bohu vďačný a prečo. Začneme Jankom.“ Keď prišiel rad na Ľuboša, povedal: „Som vďačný za to, že môžem žiť v šťastnej rodine, pretože niektorí moji kamaráti žijú v rodine, kde sa stále hádajú. Som rád, že v našej rodine je to inak.“ Keď sa Ľuboš pozrel na dedka, všimol si, že má v očiach slzy.

„To, čo si povedal, má pre mňa veľký význam,“ povedal dedko. „Vieš, boli časy, keď som bol často zlý.“

Ľuboš bol prekvapený. Dedko predsa nemohol byť zlý. Je to jeden z najlepších ľudí, akých pozná.

Babička to potvrdila: „Kedysi bol dedko naozaj veľmi prchký človek.“

Dedko sa zadíval do diaľky a v pamäti sa mu vybavili niektoré okamihy z mladosti. „Babička má pravdu. Nevedel som ovládať svoju náladu a hnev,“ vyznal dedko. „Bolo to predtým, než som prijal Ježiša do svojho srdca. Keď som ho však poznal, vyznal som mu svoje hriechy a poprosil ho, aby ma zmenil a zbavil prchkosti a hnevu. Každý deň som sa modlil, aby mi Ježiš pomohol

ovládať sa. Niekedy som to dokázal, a potom som ďakoval Ježišovi za to, že mi pomohol. Niekedy som sa neovládal a bol som veľmi zlostný. Vtedy som prosil Pána Boha, aby mi odpustil. Nakoniec som sa s Božou pomocou naučil svoju zlosť ovládať.“

„Teda!“ vydýchol si Ľuboš. „My sme sa učili, že ovocím Ducha Svätého je láska, radosť, pokoj, dobrota i sebaovládanie. Ja si myslím, dedko, že ty naozaj prinášaš ovocie Ducha.“

Dedko sa zasmial. „Máš pravdu, Ľuboš. Keď prijmem Pána Ježiša a vyznáme mu svoje hriechy, on naozaj zmení náš život.“

BiBLiCKÝ TEXT

„Dám vám nové srdce a nového ducha do vášho vnútra; odstránim kamenné srdce z vášho tela a dám vám srdce z mäsa.“

(Ez 36,26)

AKTivITy

Zmiešajte štyri polievkové lyžice bieleho octu s trochou soli. Do tohto roztoku ponorte niekoľko mincí a nechajte ich tam ponorené niekoľko minút. Potom ich vyberte a vysušte. Čo sa s nimi stalo?

DiSKUSNÁ OTÁZKA

Je vo vašom živote niečo, v čom potrebujete, aby vás Ježiš zmenil? V čom potrebujete Ježišovu pomoc?

O autorovi

Gary Wagner pracuje ako kazateľ v New Yorku. Slúži hovoreným i písaným slovom. Je to človek, ktorý hľadá Božie kráľovstvo, dôkladne študuje Bibliu a berie vážne svoju vieru. Je otcom rodiny a manželom Deeny Wagnerovej. Okrem toho sa celkom dobre vyzná v bylinkách a zbiera príbehy.

Pršalo. Plánovaný spoločný zborový obed sa preto nemohol konať vonku v parku, ale musel byť dnu v jedálni. Ujo Jozef prišiel k Ľubošovi a povedal: „Je mi ľúto, že nemôžeme ísť do parku. Je to skvelé miesto, kde sa môžeme stretnúť s ľuďmi a rozprávať im o Bohu.“

„Ty hľadáš ľudí, ktorým by si mohol rozprávať o Bohu?“ spýtal sa prekvapene Ľuboš. „Ako to robíš?“

„Hľadáam ľudí, ktorí sa mi zdajú smutní,“ odpovedal ujo. „Usmejem sa na nich a poviem im, že im prajem pekný deň. Občas mi začnú rozprávať o veciach, ktoré ich trápia. Vypočujem ich, a potom sa ich spýtam, či sa za nich môžem pomodliť. Možno by si mohol niečo podobné skúsiť aj ty v škole. Určite sa tam nájdú spolužiaci, ktorých trápia nejaké problémy,“ dodal ujo Jozef.

„Už som niekoľkých takých videl, ale nevedel som, čo im mám povedať,“ priznal Ľuboš. „Rád by som svojim spolužiakom povedal niečo o Ježišovi, ale neviem nájsť správne slová. Cítim sa trápne.“

„Mám tu niečo, čo by ti mohlo pomôcť a môžeš si to pripraviť sám,“ povedal ujo. Vytiahol z vrečka malú knižku a podal ju Ľubošovi. Knižka mala zelený obal. Vo vnútri boli čierne, červené, oranžové a žlté prázdne stránky.

„Ako mi môže pomôcť knižka, ktorá nemá žiadne slová, v tom, čo mám hovoriť?“ spýtal sa Ľuboš.

„Pomôcť ti môžu práve tieto farby,“ odpovedal ujo. „Čierna ti pripomenie, že sme hriešnici, ktorí robia zlé veci. Čierna farba je obrazom nášho života.“

ČO MÔŽEM POVEDAŤ?

Ujo Jozef otočil na červenú stránku. „Červená mi pripomína, že Pán Ježiš za nás zomrel a vylial za nás svoju krv.“

Ďalšia stránka bola biela. Ľuboš radostne povedal: „Biela znamená, že naše hriechy sú odpustené, akoby boli vymazané. A tu máme najlepšiu časť. Žltá farba sľubuje, že môžeme naveky žiť s Ježišom!“

„A čo znamená zelený obal?“ spýtal sa ujo Jozef.

„Zelená má väčšinou niečo spoločné s rastom,“ odpovedal Ľuboš.

„Presne tak. Keď prijmem Ježiša, v našom živote začne prebiehať rast. Rast podporujeme tým, že si čítame Bibliu, rozprávame iným ľuďom o Ježišovi a prežívame čas v spoločenstve s ostatnými veriacimi.“

„Mám pri sebe niekoľko listov farebného papiera. Nechcel by si si poobede urobiť svoju knižku, aby sa ti ľahšie rozprávalo o Ježišovi?“ spýtal sa ujo Ľuboša.

„Rád si takú knižku urobím,“ odpovedal Ľuboš s úsmevom. „Už sa teším, ako ju ukážem svojim spolužiakom!“

BIBLICKÝ TEXT

„Zavolať ich: Poďte za mnou a urobím z vás rybárov ľudí.“

(Mat 4,19)

AKTIVITA

Urobte si svoju vlastnú knižku, aby sa vám ľahšie rozprávalo o Ježišovi. Môžete si ju vyrobiť z farebného papiera, látky alebo plastu.

Budete potrebovať 1 list veľkosti A6 z týchto farieb:

1x čierna

1x červená

1x biela

1x žltá

1x väčší zelený papier alebo látka na obal

2x tvrdší kartón na väzbu

Farebné listy zoradíte v danom poradí, vložte medzi kartóny a na chrbte spojte zošívачkou

alebo zošíte niťou. Potom kartóny prelepte zeleným papierom alebo látkou.

DISKUSNÁ OTÁZKA

Ako môžeme prekonať obavy z toho, ako zareagujú ľudia, keď im budeme pomocou tejto knižky rozprávať o spasení, ktoré nám Ježiš Kristus ponúka?

ČÍTANIE PRE DETI

DRUHÁ SOBOTA

STRETNUTIE NAJLEPŠEJ RODINY

„Som taká nadšená, že musím niečo robiť,“ vykrikovala Táňa a pobehovala po izbe. „Strýko s tetou sú čochvíľa tu. Teším sa, že zas uvidím sesternicu Betku!“

Aj Ľuboš sa veľmi tešil. „Budem sa hrať s bratrancami Bohušom a Samom. Zahráme si futbal. To bude zábava!“

Minúty čakania na tetu, strýka a bratrancov im pripadali ako večnosť. Napokon konečne zazvonil zvonček. Táňa otvorila dvere presne v okamihu, keď na ne strýko zaklopal. „Báli sme sa, že už neprídete,“ vydýchla si Táňa.

Strýko s rodinou vošli dnu a posadili sa. Mamička všetkým naliala citronádu s ľadom. Potom sa spýtala, či si niekto nechce pridať. Strýko povedal: „Prosím, naalej mi ešte. Cesta bola dlhá. Studený nápoj je veľmi osviežujúci. Kvôli tomuto stretnutiu tá dlhá cesta stála za to.“

Ľuboš povedal: „Bol by som rád, keby ste u nás zostali navždy.“

„To by bola paráda,“ ozvala sa teta.

Ľuboš sa na chvíľu zamyslel a potom povedal: „Jedného dňa budeme mať rodinné stretnutie, ktoré nikdy neskončí.“

„To je pravda,“ súhlasil ocko. „Veľmi sa na to teším. Nemôžem sa toho dňa dočkať!“ Všetci súhlasne prikývli.

„Mali ste vidieť Ľuboša a Táňu predtým, než ste prišli,“ povedala mamička. „Každú chvíľu boli pri okne a sledovali, či ste už prišli. Pripomenulo mi to, ako by sme mali všetci čakať na druhý príchod Pána Ježiša.“

„Čakáme vás už dlho, nielen dnes. Mamička varila a piekla celý týždeň. Hovorila, že sa chce dobre pripraviť na to, keď prídete,“ prezradila Táňa.

„Pripomenulo mi to jeden verš z Biblie, ktorý som čítal tento týždeň,“ povedal

strýko. „Napísaný je v prvom Liste Korint'anom 16,13: „Bedlite, stojte pevne vo viere, vzmužte sa a buďte silní!“

Niekoľko ďalších dní sa deti hrali, spoznávali záhradu, spolu si čítali z Biblie a modlili sa. Pri rodinných pobožnostiach všetci spievali pri klavíri. Potom si urobili piknik pri jazere, kde sa mohli aj vykúpať. O niekoľko dní rodinné stretnutie končilo. Keď zas naložili veci do auta, Táňa sa rozplakala. „Prežili sme spolu toľko zábavy! Priala by som si, aby ste nemuseli odísť.“

Strýko ju objal a povedal: „Je to smutné, že musíme odísť, ale zase sa niekedy uvidíme. A keby sme sa nestretli, bud'me bdeli, ako napísal apoštol Pavol, a stojme pevne vo viere. Pripravujme sa na príchod Pána Ježiša. Keď príde, nastane to najkrajšie rodinné stretnutie, ktoré sa už nikdy neskončí.“

BIBLICKÝ TEXT

„...nehynúce, nepoškvrnené a nevädnuce dedičstvo pripravené v nebesiach pre vás...“

(1Pet 1,4)

AKTIVITY

Nakreslite obrázok, na ktorom budú všetci ľudia z vašej rodiny, s ktorými sa chcete stretnúť, keď príde Pán Ježiš.

Poznajú všetci nakreslení ľudia Pána Ježiša? Vedia, že sa čoskoro vráti? Ak ho nepoznajú, pozvite ich na toto stretnutie.

DISKUSNÁ OTÁZKA

Zdá sa vám niekedy, že Pán Ježiš nepríde a nevezme vás do neba? Čo môžete urobiť, aby ste sa na jeho druhý príchod tešili?

Advent, časopis Církve adventistů sedmého dne v ČR a SR, číslo 8/2017

10x ročně vydává nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.

Registrační číslo MK ČR 6982, ISSN 1210-3365
Objednávky v ČR: Roztocká 5, 160 00 Praha 6
Tel.: 233 320 767; 603 553 628, e-mail: expedice@adventorion.cz
Objednávky v SR: Šafárikova 9, 038 61 Vrútky
Tel./fax: (043) 428 26 70, e-mail: adventorion@adventorion.sk
Vychází: 20. 9. 2017

Odpovědný redaktor: Dan Hrdinka
Příspěvky můžete zasílat na e-mail: hrdinka@adventorion.cz
Foto na obálce: Amenic181, fotky-foto.cz
Foto: 7 – wikipedia.org
Technická redakce: JUPOS, s. r. o., Ostrava
Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice